sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 326 ■ 6 Haziran 2008 ■ 2 YTL

Aşağıdan mücadelenin zaferi: KEG kazandı

Hükümet Kyoto'yu imzalıyor

3 yıldır iklim değişimine karşı sokakta mücadele eden eden **Küresel Eylem Grubu**'nun Kyoto Anlaşması'nın imzalanması talebi hükümet tarafından sonunda kabul edildi.

Dünya'da Kyoto Anlaşması'nı imzalamamış son 3-5 ülkeden birisi olan Türkiye, hükümetin son açıklaması ile anlaşmayı imzalayacağını ilan etti. Şimdi meclis anlaşmayı onaylayacak ve hükümete imzalama yetkisi verecek.

Hükümetin Kyoto Anlaşmasını imzalama kararı aşağıdan mücadelenin bir zaferi. İklim değişimine ve nükleer enerjiye karşı mücadele eden aktivistler 3 yıldır sokaklarda, okullarda, sendikalarda, işyerlerinde küresel ısınmanın nedenlerini anlatıyor ve Türk hükümetinden de Kyoto Anlaşmasını imzalamasını istiyordu. Bu kampanyanın örgütü Küresel Eylem Grubu şimdi Kyoto Anlaşması'nın ne ölçüde hayata geçirildiğini kontrol ederek kampanyasına devam edecek.

28 Nisan 2007-Kadıköy, 10 bin kişi Kyoto'yu İmzala diye yürümüştü

Kyoto Anlaşması mecliste imzalandığı gün

İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de sokaktayız

Ayrıntılı bilgi için: (0555) 863 16 36 - (0535) 497 53 12

27'ler ve 12'ler

Yargı darbesi bütün hızıyla sürerken içinden geçtiğimiz dönem 27 Mayıs 1960 darbesinin gerçekleştiği koşullara benzetiliyor. **Onur Öztürk**, "ilk" darbeyi hazırlayan koşulları inceliyor.

Sayfa: 8

İklim değişimini durdurmak için bu düzeni yıkmak gerekir

İklim Değişimine Karşı Küresel Kampanya'nın kurucularından ve aktivistlerinden **Jonathan Neale** Sosyalist İşçi'nin sorularına cevap verdi.

Sayfa: 9

Marksizmi öğrenmek için

Can Irmak Özinanır harekete yeni katılanlara Marksizmi öğrenmek için bir dizi kitap öneriyor.

Sayfa: 10

İtalyan sağı ırkçılaşıyor

Chris Bambery son seçimlerle birlikte iktidara gelen İtalyan sağının ırkçılaşmakta olduğunu anlatıyor

Sayfa: 5

Profilo işçisi hakkını istiyor

Türk Metal'e bağlı Çerkezköy Profilo Fabrikası'ndan işten atılan 700 işçi, firmanın İstanbul merkezi önünde tekrar protesto gösterisi yaptı. İşten atılan işçilerin 250'sinin haklarının ödenmediğini söyleyen sendika yetkilileri 150 işçinin daha işten atılacaklarını öğrendiklerini söyleyerek "Sadaka verir gibi, canları istedikleri zaman yaptıkları yüzde 5'lik, yüzde 7'lik, yüzde 8'lik ödemelerle işçinin alacakları çarçur edilmektedir" diyerek protestolarını sürdüreceklerini ifade ettiler.

Acerer Döküm grevi 159. gününde

Gebze'de bulunan Acerer Döküm Fabrikası'nda 159 gündür devam eden grevin ardından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası ve ona üye işçiler yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşe direnişteki Yıldıray Arçelik işçileri ve bir çok iş yerinden işçi de katılarak destek verdi. Fabrika önüne kadar devam eden yürüyüş sonrası, basın açıklaması yapıldı. Gebze Şube temsilcisi Erdoğan Özer şunları söyledi:

"Gelinen bu noktada hala bir mutabakatın ve anlaşma şartlarının yaratıcılığına olan inancımızı kaybetmemeye çalışıyoruz. Buradan işverene çağrımız yaptığı bu etik olmayan çalışmalarını terk etmesi, yaklaşımlarımıza olumlu cevap vermesi ve bu sürecin noktalanması için adım atmasıdır. Bu konuda atılacak adımlara olumlu yaklaşımlarımız her zaman olduğu gibi yine devam edecektir."

KKKA yayılıyor

Kongo Kırım Kanamalı Ateşi'nden ölümler devam ediyor. Yaz başlangıcında Türkiye'nin bir çok bölgesinde kene ısırması sonucu binlerce insan hastaneye başvurdu. Sağlık Bakanlığı çok sayıda virüs bulaşan ısırma vakası haberleri sonucu açıklama yaptı. Bugüne kadar 168 kişiye KKKA teşhisi konulduğunu, 13'ünün hayatını kaybettiğini söyledi. Küresel ısınma nedeniyle bir tehlike haline gelen KKKA ve özelleştirilen sağlık sistemi çifte bela demek.

Toplu konut inşaatlarında kötü kokular

Başbakanlığa bağlı Toplu Konut İdaresi (TOKİ), hemen her yerde inşaat yapıyor. Bu inşaatların açılışını devlet büyük gösterişlerle açıyor. Söylenen dar gelirli olan milyonlarca insanın konuta kavuşturulacağı. Bu konutlar kurayla dağıtılıyor. Şanslı olan küçük bir azınlık kura sonucu konut edinme hakkı elde ediyor. Yoksullar biriktirdikleri birkaç kuruşu borçla tamamlayıp konut ediniyor. Süreç asıl bundan sonra başlıyor.

Gerçekte evin sahibi bankalar. Büyük bir kredi borcuna batırılan yoksullardan ara büyük ödemeler de dahil borcunu zamanında vermesi isteniyor. Şu an kokusu tam olarak ortaya çıkmasa da yakında konut kredisi borcundan batan binlerce on binlerce yoksul ortaya çıkacak. TOKİ bu süreçte birilerini konut sahibi yapacak ama yoksulları değil. Binlerce konutun sahibi bankalar ve onun patronları olacak.

200 işçi iş bıraktı

Şimdiden böyle gelişmeler yaşanmaya başladı. Bu evlerin yapımında başka bir dram daha yatıyor. Bu evleri her türlü sosyal güvenceden yoksun binlerce inşaat işçisi üretiyor. Bu işçilere sendika hakkı vermek bir yana tehlikeli ve ağır koşullarda çalışma zorunluluğu getiriliyor. TOKİ konutlar taşeron firmalar aracılığıyla yapıyor. Taşeron firmalar hiçbir işçiyi sağlık ve sosyal güvenlik şemsiyesi altına almıyor. Hiçbir şekilde işçilere sigorta yapmıyor. Örneğin İzmir'de TOKİ'nin yaptırdığı inşaatlarda çalışan işçiler tam 6 aydır ücretlerini alamıyorlar. Bu nedenle 200 işçi geçtiğimiz günlerde iş bıraktılar. Ve mücadeleyi sürdürecekleri söylediler. İş bırakma eylemine katılan işçi Hasan Yiğit'in söyledikleri durumu gayet iyi anlatıyor. "Herkesi ev sahibi yapacaklarını söylüyorlar ancak, biz işçilerin evini barkını düşünmüyorlar. Yakında çocuklarımız açlıktan sokaklara düşecek. Oğlum geçen ay inşaattan düştü şimdi hastanede yatıyor. Halen yoğun bakımdadır. Olmayan parayla sağlık giderlerimizi nasıl karşılayacağız. Eğer paramızı vermezlerse bu inşaatları yaptığımız gibi yıkmasını da biliriz."

Bir CHP fiyaskosu daha

CHP Genel Sekreteri Önder Sav'ın makamında bir valiyle yaptığı görüşmenin içeriğinin bir gazete tarafından yayınlanması geçtiğimiz haftaya damgasını vuran olaylardan biri oldu. Gizli bir görüşmenin gazetelere geçmesi sonrası CHP Genel Başkanı Deniz Baykal grup toplantısında yaptığı konuşmada ana muhalefet partisinin hükümetçe dinlendiğini öne sürerek, büyük bir taarruz başlattı.

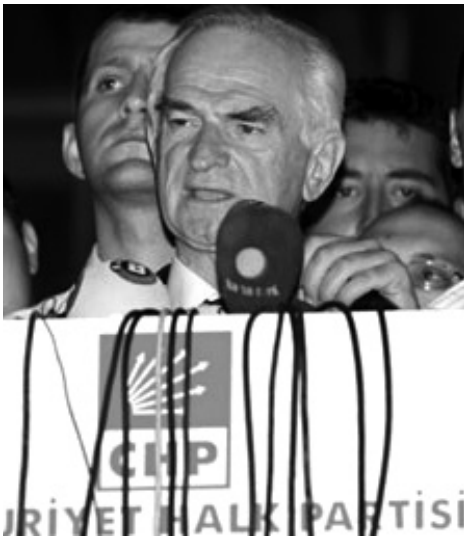

Taarruz başlıyor

Ertesi gün neredeyse tüm gazetelerde, "AKP'nin derin devleti izliyor, dinleme depremi, Nixson'ı başkanlıktan düşüren watergate skandalının benzeri" gibi ifadelerle dinlemeye ilişkin bir kampanya başlatıldı. Öyle ki CHP bulunmaz bir fırsat yakalamış gibi hükümetin bu sorumluluğu taşıyamayacağını iddia ederek istifasını istedi.

Dağ fare doğurdu

Konu özgürlükler, demokrasi gibi konular olunca derin devletçi profiline sığınan CHP kendine dokunulduğunu düşündüğü bir alanda başlangıçta iyi yaygara kopardı. Ama dinlemenin nasıl gerçekleştiğinin ortaya çıkması durumu tam bir fiyaskoya dönüştürdü. Şimdilik ortaya çıkan gerçek, genel sekreterin bir gazetecinin araması sonucu cep telefonunu açık bıraktığı ve söz konusu gazetecinin de görüşmeyi rahatlıkla kayıt altına aldığı.

Her bulduğu fırsatta yüksek gerilim politikası izleyen CHP bu gelişmeyle bir kez daha toplum nezdindeki inandırıcılığına darbe indirdi. AKP'nin neo-liberal saldırılarına karşın emekçinin taleplerini değil de, derin devletin ayrıcalıklarının savunuculuğunu yapan CHP zaten uzun zamandır toplumla bağlarını koparmış durumda.

Vekil ya da sıradan bir insan kim olursa olsun, dinlenememeli ve takip edilmemeli. Ama bu ülkede aydınlar, yazarlar, sıradan insanlar yıllardır dinleniyor ve bu tür dinlemelerin hukuksal değeri bulunmamasına rağmen mahkemelerde süründürülüp yargılanıyor.

Devlet kendi tetikçilerini de dinliyor. Örneğin Hrant Dink'in katillerini sürekli dinleyen ve cinayetin işleneceğini öğrene emniyet kılını bile kıpırdatmıyor. Bu ülkede özgürlük isteyenlere sadece devlet ceza veriyor. Devlet bütün örgütlenme, takip altına alma ve dinleme prosedürünü bu anlayış üzerine kurmuş vaziyette.

Mutlaka yeni bir sol

Sayısız yargısız infazda devletin bu anlayışı sayesinde gerçekleştirildi. CHP normal sosyal demokrat bir partinin yapması gereken gibi bunlarla uğraşacağına özgürlüklerle uğraşıyor.

CHP'nin yüksek gerilim politikasından artık trajikomik sonuçlar ortaya çıkmaya başladı. Geniş yığınlara dönük ekonomik ve siyasi saldırıları karşılayacak yeni bir solun inşası bu nedenle giderek önemli hale geliyor.

Herkesi dinlediler

Önder Sav, telefonun yanlış tuşuna basıp gafil avlansa da telekulak tartışması bir başka korkunç gerçeği ortaya çıkardı. Polis ve jandarma, mahkeme kararıyla Türkiye'de tüm telefon görüşmelerini, sms ve e-mail trafiğini 16 boyunca izlemiş. Gerekçe "yasadışı örgütlerin provokasyonlarını önlemek."

Bu kararla Türkiye'deki tüm telefon ve e-mail kullancılarının potansiyel terörist olarak değerlendirildiği açığa çıktı.

Yıllardır telefon hatlarından gelen her sesi dinlenme belirtisi saymaya alışmış toplum için bu sıradan bir olay. Kişinin bireysel haberleşme ve özel hayat hakkı sürekli çiğneniyor.

Ancak durumdan vazife çıkartanlar da var. Demokratik hak ve özgürlüklerde hiç de samimi olmayanlar şimdi demokrasi adına hükümete saldırıyor. Toplum dinlendiğini tartışa dursun, onlar dinlenmeyi ortadan kaldırmak yerine darbe koşulları yaratarak hak ve özgürlüklerin kalıcı olarak ezilmesini hazırlıyor.

Fatih Terim'den şoven nutuklar

Milli Takım Teknik Direktörü sıfatıyla ayda 120 milyar YTL haksız maaşıyla tartışılan Fatih Terim, futbolu bıraktı Orhan Pamuk'a saldırdı.

ATV'de canlı yayında konuşan Terim, eleştiri oklarından kurtulmak için futbolu bi kenara bırakıp milliyetçiliğe yattı. Terim şöyle konuştu: "Orhan Pamuk yaklaşık 2,5 saatlik bir röportaj yaptı ve bu röportajın belki bir cümlesinde şöyle bir laf etti; "Fatih Terim'in milliyetçiliği beni rahatsız ediyor. Buradan ben de kendisi için şunu söylemek istiyorum: Orhan Pamuk, yetersiz milliyetçi bana göre."

Orhan Pamuk milliyetçiliği reddeden ve buna karşı mücadele eden evrensel bir yazar. Öte yandan Terim'in milliyetçiliğinin Susurluk renginde olduğu biliniyor. Şimdi hakkında yeniden soruşturma başlatılan Susurluk sanığı Mehmet Ağar'ın yakın arkadaşı olan Terim, Türkiye'de milliyetçiliğin yükseltilmesine doğrudan katkıda bulunanların başında geliyor. Millet ferfyatları ortalığı kapladıkça Terim'in işindeki başarısızlığı kolayca gizleniyor

4000 lastik işçisi grevde

Lastik iş kolunda sendikayla, lastik işverenlerinin toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşamaması sonucu Goodyear, Pirelli ve Brisa fabrikalarında 4 bin işçi greve gitme kararı aldı. İşverenin enflasyon oranında zam dayatması üzerine işçiler daha insanca ücret talebiyle greve gittiler. Patronların işçilik maliyetinin yüksek olduğu gerekçesiyle sürekli işçi haklarına dönük saldırılar gerçekleştirmesi de grevi tetikleyen nedenlerden biri.

Greve çıkan Lastik-İş'e bağlı işçiler üzerinde şimdiden patronlar yoğun baskı uygulayıp bildik tehditlerini savurmaya başladılar. Ama 1990 ve 2000 yıllarındaki greve katılmış deneyimli işçilerin de aralarında olduğu işçiler kendilerine yeterince güvenliler.

Birlik duygusunun hiç olmadığı kadar yüksek olduğu grev sürecinde işçiler mutlaka kazanacaklarını ifade ediyorlar. İşçilerin talepleri var olan haklara işverenin dokunmaması ve 1 Ocak 2008'den geçerli olmak üzere ilk 6 ay yüzde 12, ikinci 6 ay enflasyon oranında ve ikinci yıl ise 6 aylık dilimler halinde enflasyon artı 1 puan ücret artışı. Birinci haftasına giren grevde işçiler çok kısa sürede taleplerini kabul ettireceklerinden eminler.

Praktiker işçileri mücadeleye devam

Avrupa'da sekiz ülkede 340 mağazası ve 21 bin çalışanı olan Praktiker'de işçilerin sendikalaşma çabalarına karşın işverenin baskıları giderek yoğunlaşıyor. Sekiz mağaza ve 900 işçiyle faaliyet yürüten Praktiker'de sendikalı işçiler sürgüne yollanıyor, istifa baskısı yaşıyor ve işten atılıyorlar. Türk-iş'e bağlı Koop-İş sendikası baskılara rağmen sendikal faaliyetin devam edeceğini söylüyorlar. Praktiker'in Avrupa'da çalışan 21 bin işçisi mücadele sonucu sendika hakkını elde etmiş durumda. Şimdi sırada Türkiye'de ki işçilerin sendikalaşma mücadelesini kazanması var.

sosyalist işçi

Kyoto Anlaşması

Sonunda imzalıyorlar

Türkiye'de küresel iklim değişimine karşı mücadele sokakta sürdü. Küresel Eylem Grubu'nun DSİP, Türkiye Yeşilleri ve Greenpeace'in desteği ile sürdürdüğü kampanya İstanbul'da 4, İzmir'de iki ve Ankara'da 1 gösteri ve okullarda, sendikalarda, mahallelerde yüzlerce toplantı düzenledi. Bütün bu gösteri ve toplantılarda Türkiye'nin Kyoto'yu imzalaması temel talepti.

Sonunda hükümet Kyoto'yu imzalamaya karar verdiğini açıkladı. Hükümet sözcüsüne göre Kyoto Anlaşması'na imza atma sorunu yakında meclise gelecek.

Bazı milliyetçiler ve aklı evveller Kyoto'nun imzalanmasına karşı çıktı. Kyoto'yu emperyalist bir oyun olarak sunmaya çalıştılar.

Oysa birçok ülkede Kyoto mücadele ile kabul ettirildi. Avustralya bunlardan biri ve şimdi bu ülkelere Türkiye'de eklendi.

Kyoto Anlaşması'nın imzalanmasının en önemli yanı bu anlaşmayı imzalamakla küresel iklim değişiminin insan yapısı olduğu kabul edilmekte ve dolayısıyla önlem alma sorumluluğu da kabul edilmekte.

KEG şimdi Kyoto'nun uygulanmasını denetleyecek ve iklim değişimine karşı yeni taleplerle mücadeleyi gene sokakta sürdürecek.

DSİP üyeleri, Küresel Eylem Grubu aktivistleri somut bir kazanıma imza attılar. Bu mücadele bundan sonra sürdürülecek mücadelelere örnek olacak. *Sosyalist İşçi* KEG'in kampanyalarına katılmış herkesi kutlar.

Lambda

Eşcinseller örgütlenecek!

Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüellerin İstanbul'daki örgütü Lambdaistanbul mahkeme tarafından kapatıldı. Bu olağanüstü ayrımcı mahkeme kararı bozulmadığı takdirde Türkiye imzaladığı bütün uluslararası anlaşmalara ters düşmüş olacak.

Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüellerin örgütlenme süreçlerinde bugüne kadar sayısız engel çıktı. Saldırıya uğradılar, mahkemelerle uğraştılar. Daima sokakta mücadele edildi.

Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüellerin örgütlenmesi sadece onları değil cinsel eğilimleri farklı olanları da ilgilendirmektedir çünkü genel olarak örgütlenme hakkına saldırıdır.

Bu nedenle 7 Haziran, Cumartesi Saat: 13.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda yapılacak Lambda basın açıklamasına katılmak çok önemli.

Ayrıca bu sene ki Onur Haftası'da büyük önem kazanıyor. **Sosyalist İşçi** Lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüellerin örgütlenme haklarını bütünüyle destekliyor.

İncirlik kapatılsın

Amerikan üssü istemiyoruz

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu 14 Haziran günü Adana'ya, İncirlik Üssü kapatılsın demeye gidiyor. *Sosyalist İşçi*'de bütün taraftarları ile orada olacak.

301 kere hayır

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe'nin başlattığı 301'e Hayır kampanyası sürüyor. 301 ve benzeri tüm ırkçı ve milliyetçi maddeler yasalardan temizlenene kadar sürecek olan bu kampanyanın son adımı 7 Haziran günü Tütün Deposu'ndaki eylem forumu.

Foto: Emre Tüngü

1 Haziran gösterisinden dersler

Doğan TARKAN

Barış Meclisi'nin düzenlediği **"Artık Yeter, Kürt Sorununda Demokratik Çözüm İstiyoruz"** yürüyüşü yapıldı

Polisin kayıtlarına göre 60 bin kişinin katıldığı gösterinin çok büyük çoğunluğunu Kürtler oluşturuyordu. Analar, çocuklar, gençler akın akın Kadıköy'e geldi.

Düzenleyenlerin bütün çabalarına rağmen bu kalabalığı bir "nizami" korteje çevirmek mümkün olmadı. Türk solundan onlarca insan bu görevi üslenmişti!

Bir kaç küçük istisna dışında onbinler Barış Meclisi'nin ilan ettiği sloganların dışına çıkmadı.

Barış Meclisi gösterinin tek pankart arkasında, tek tip dövizle olmasını istedi. Gösteri öncesi toplantılarda herkes buna olur dedi. Gösteride bir-iki küçük sekter grup pankart açmadı, ama farklı olmak için elinden geleni yaptı. Başlarına "kızıl" şapkalar giydiler vs. Ne yazık ki gösteriye katılan çok az sayıdaki Türk solcusu dışında kimsenin dikkatini çekmediler.

Kürtler bu yürüyüşte asıl olarak yalnızdı. Barış Meclisi'nin çağrısı sadece Kürtleri harekete geçirdi. Daha fazlasına gücü yetmedi.

İstanbul'da **Baskın Oran**'a oy veren 31 bin kişi var. **Ufak Uras**'a verilen 80 bin oyun en 40 ila 55 bini gene Türk oyları. İstanbul 3. bölgede de benzer bir kitle var. Yani İstanbul'da 100 bin civarında böyle bir gösteriye gelebilecek bir kitle vardı. Ne var ki gelmediler.

Oturup bunun nedenlerini düşünmek gerekir.

Önce Kürt hareketi bunu düşünmeli. Neden o 100 bin kişiyi gösterilere ortak edemiyor. Bu yüz bin insan Türk milliyetçisi mi? Yoksa, Kürt düşmanı mı? Ya da çok orta sınıf olduğu için böyle bir gösteriye katılmaktan korkuyor mu?

Bunların hiç biri doğru olamaz. Gerek Baskın, gerekse Ufuk kampanyaları bu 100 bin insanın milliyetçi fikirlerden etkilenmek bir yana milliyetçiliğe karşı tutum alıp harekete geçerek Baskın ve Ufuk kampanyalarına katıldılar.

Orta sınıf oldukları belki tartışılabilir ama korktukları söylenemez. Sayısız kereler bunu kanıtladılar.

Öyleyse başka bir politik neden olması gerekiyor.

Söz konusu kitle içinde bu gösteri için bir kampanya yapılmadı. Bu birinci neden. Barış Meclisi'nin genel propagandası bu kitleye doğrudan hitap etmiyor, etkilemiyor.

Bağımsız bir kampanya bu noktada bölücü olur muydu? Hayır. Bu kitlenin yakından tanıdığı kişi ve kurumların **"1 Haziran'da Kürt sorununda demokratik çözüm için Barış Meclisi'nin yanındayız"** başlıklı yaygın ve güçlü bir kampanya sürdürseydi açık ki bu kesimin katılımı çok daha güçlü olurdu.

Önümüzdeki dönemde Barış Meclisi benzer gösterilerin örgütlenmesine devam etmelidir. Ancak bu kez çağrı Barış Meclisi'nin yanı sıra başka kurumları da kapsayabilir.

Eğer yukarıda bahsedilen 100 bin kişi harekete geçirilemez ise Kürt sorununun çözümünde Kürt hareketi büyük bir müttefikin aktif katılımından mahrum kalacaktır.

1 Haziran bir kere daha Kürt hareketine var olan solla ittifakın ne denli etkisiz olduğunu gösterdi.

Sermaye ve çözüm!

F. ALOĞLU

Türk egemen sınıfı bir dizi soruna çözüm istiyor. Örneğin Kıbrıs sorununun, Kürt sorununun halledilmesini istiyor. Sürmekte olan savaş halinden çıkılmasını istiyor. Neden?

Bu sorunun tek bir yanıtı var. Türk sermaye sınıfı Avrupa Birliği'ne girmek, onun bir parçası olmak istiyor.

Bu sorunlar çözülmeden AB'ye girmek mümkün değil. Öyleyse AB neden bu sorunların çözülmesini istiyor?

Kıbrıs sorununda AB tutumunun nedeni açık. Kıbrıs Cumhuriyeti ve Yunanistan halen AB üyesi ve onlara rağmen Türkiye'nin AB'ye girmesi mümkün değil.

Kıbrıs halklarının istekleri, Kıbrıs'taki büyük askeri birlikler filan AB'nin umurunda değil. AB'nin kendi askerleri sayısız ülkede işgalci durumunda.

AB ciddi boyutlu bir savaş sürdüren bir ülkeyi kabul etmez. Bu bir savaşın bütün yüküne ortak olmaktır. Bunedenle *"savaşınızı bitirin, öyle gelin"* demektedir. Açık ki savaşın bitmesi sadece demokratik bir tutum ile mümkün olur. Demokratik bir barıştan başka çare yoktur.

Öte yandan bu "çözümler" egemen sınıf için kabul edilemez değildir. Sermayenin milliyetçilik, ulusalcılık gibi ideolojik takıntıları yoktur. Onlar için önemli olan pazar, bu pazardan elde edilecek kâr ve birikimdir.

Sermaye sınıfı arkaik kemalist bürokrasiden de kurtulmak istemektedir. Bu bürokrasi sık sık egemen sınıf programlarını aksatmaktadır. Eskiden daha işe yarar olan kemalist bürokrasi artık ağır ve hantal yapısı ile sermaye sınıfı için bir sorun haline gelmiştir.

Kemalist bürokrasi AB için de bir sorundur. AB'ye katılındığı takdirde bütün yetkilerini, olanaklarını kaybedecek olan kemalist bürokrasi bu nedenle Avrupa Birliğine katılmaya açıkça karşı çıkamasa bile olabildiğince bu süreci tökezletmeye çalışmaktadır.

Türk ve AB sermayesi bu bürokrasiden kurtulmak zorundadır. Yerine kendisine daha uyumlu ve itaatkâr olacak bir bürokrasi istemektedir.

Yargıçlar Lambdaistanbul'u da kapattı

Herkes dernek kurabilir, ancak onlara yasak

Meltem Oral

1993 yılından beri varolan Lambdaistanbul LGBTT topluluğu2006'dan beri de varlığını dernek olarak sürdürüyor. Lambdaistanbul lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transseksüel hakları için çalışan bir dernek. Üyelerini HIV başta olmak üzere sağlıktan güncel hayata dair bir konuda düzenli olarak bilgilendiriyor. Eşcinselleri örgütlenmeye ve hakları için mücadele etmeye çağırıyor. İçişleri bakanlığı verilerine göre Türkiye genelinde angora tavşanlarını seven şöförler derneğinden kemalist atılım birliği derneğine kadar 80 binden fazla dernek bulunuyor. Ama İstanbul'da sayıları yüzbinleri bulan eşcinsellerin derneği kapatılıyor.

Yaşamları boyunca sürekli tacizle karşı karşıya kalan LGBTT'ler devlet tarafından da baskıya uğruyor.Yasal haklardan eşit olarak yararlanmak ve tanınmak için mücadele veriyor.

Lambdaistanbul, 2007 yılında "dernek tüzüğünün hukuka ve ahlaka aykırı" olması iddiasıyla Valilik tarafından mahkemeye verildi.

Tüzüğün hukuka aykırı olduğu iddiasıyla açılan mahkeme bir ilk değil. 2005 yılında Ankara'da faaliyet yürüten KAOS-GL de aynı suçlama ile mahkemeye verilmişti. Savcı KAOS-GL' nin tüzüğünü 5253 Sayılı Dernekler Yasası, AB siyasi kriterleri, AB Katılım Ortaklığı Belgesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve taraf olunan diğer uluslararası insan hakları sözleşmelerine göre uygun buldu ve eşcinsel olmanın ahlaksızlık anlamına gelmediği kararı ile KAOS GL'nin kapatılması reddedildi. Tüzük Bursa'da ki LGBTT örgütlenmesi tarafından da valilik onayıyla kullanılıyor.

Aynı tüzüğü kullanan LambdaİstanbuI hakkında açılan dava ise kapatılma kararı ile sonuçlandı. Dava süreci boyunca Lambda "fuhuş" gerekçesiyle polis baskınına uğradı. Karar defterlerine, üye listelerine ve daha bir çok belgelerine el konuldu. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi gereğince herkesin örgütlenme özgürlüğü Türkiye Cumhuriyeti tarafından garanti altına alınmak zorunda ancak

geçen hafta sonuçlanan davaya göre LGBTT bireylere örgütlenme özgürlüğü yok.

Lambdaistanbul, mahkeme kararının Yargıtay'da görüşülüp bir üst karara varılmasına dek faaliyetini sürdüreceğini açıkladı. AKP ve DTP'nin kapatılmasını isteyen yargıçlar LambdaİstanbuI'a da aynı yasakçılıkla yaklaşıyor.

"Önemli olan tüm ezilenlerin kazanması"

Lambdaistanbul aktivisti Aykan Safoğlu, kapatma kararını Sosyalist İşçi için değerlendirdi.

Sİ: AKP ve DTP hakkında kapatılma davalarının sürdüğü, 301. madde tehditlerinin devam ettiği cinsiyetçi ve homofobik saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde Lambdaistanbul hakkında kapatılma kararı çıktı. Bu kararı nasıl değerlendiriyorsun?

Aykan Safoğlu: Türkiye Cumhuriyeti'nde bugüne kadar üç tane eşcinsel dayanışma derneği kurulabildi. Bu bence hukuka göre örgütlenme hakkına bir müdahale. Tüzüğümüzü yenilememiz istendi. Yaptığımız revizyonlar var. Savunmamızla beraber tüzüğü yenileyerek verdik ancak değişiklik yapmadığımız söylendi. Ben hakimin kararının münferit bir olay olduğunu düşünmüyorum. Transfobi, homofobi dediğimiz şey tam bu.

Sİ: Lambda'nın kapatılacağı öğrenilince kimi köşe yazarlarından, kurumlardan vs. sonuca tepki geldi. Ancak bundan sonra biri sokakta vurulmadan, bir yayın yasaklanmadan ya da bir dernek kapatılmadan da bu tepkiyi yaratabilmek için nasıl bir mücadele izlemek gerekiyor, Lambda nasıl bir yol izleyecek?

Aykan Safoğlu: Altı duruşmadır kampanya örgütlemeye çalıştığımızda duruşmalara 3-4 kişi gitti. Bu sadece eşcinsellerin sorunu değil bu bir örgütlenme özgürlüğü sorunu. Biz ancak travma olunca bir olayı anlıyoruz, tepki veriyoruz. Lambda olarak uzunca bir süredir tüm ezilenlerin bir araya gelebildiği bir platform olmaya çalışıyoruz. Sadece eşcinsellerin kurtulduğu bir mücadele, sadece kendi mücadelemizin kazandığı bir dünya istemiyoruz. Önemli olan tüm ezilenlerin kazanması. Kapatma davası sonuçlanınca insanlar bir arada yürümek gerektiğini farkettiler. Şimdi kısa süreli bir kampanyaya başlıyoruz "derneğime dokunma". Eylemliliklerimiz devam edecek. 3 haziran'daki basın açıklamasının yanı sıra 7 haziran'da Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması ve yürüyüş yapmak istiyoruz. Eylemliliğimizin uzun vadede "hepimiz ahlaksızız" gibi imza kampanyasına evrilmesini istiyoruz.

Ankara'da yasal faaliyet yürüten Pembe Hayat ve KAOS GL derneklerinden aktivistleri Sİ'ye konuştu:

Pembe Hayat LGBTT Derneği:

"İstanbul'da dernek ahlaka aykırı diye kapatılıyor. İnsanlar her şey için dernek kurabiliyorlar ama söz konusu biz olunca dernek açamazsın deniliyor. Bu olay tekrar gösterdi ki adalet, demokrasi ve özgürlük Türkiye'de eşcinsellere, travesti ve transeksüellere karşı ayrımcı. Son günlerde özgürlük ve demokrasi lafını ağzından düşürmeyen politikacılar anlaşılan kendilerine özgürlükçü ve demokratik. Devlet bizi yok sayarak derneği kapatmaya çalışıyor ama vergilerini alırken ya da ceza keserken bizi unutmuyor. Mücadelemiz devam edecek."

Kaos GL:

" Aynı tüzükle Ankarada da LGBTT derneği var, sıra buna da gelebilir. Davayı LGBTT bireylerinin örgütlenme özgürlüklerine, haklarına karşı yapılmış bir ayrımcılık olarak görüyoruz. Hemen bir şeyler yapmak gerekiyor. Olayın peşini bırakmayacağız."

GÖRÜŞ

Tevekkül ve mücadele

Abdullah Gül, 5759 sayılı "Türk Ceza Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"u geçen ay onayladı ve 301. madde değişti.

Artık, "Türklüğü" değil, "Türk Milletini", "Cumhuriyeti" değil, "Türkiye Cumhuriyetini" aşağılamak suç. Cezası da artık 6 aydan 3 yıla kadar değil, 2 yıla kadar. Bir de, dava açılabilmesi için Adalet Bakanlığı'nın izni gerekiyor.

Kısacası, hiçbir şey değişmedi. 301 madde olduğu gibi duruyor, aynı şekilde kullanılmaya devam edilecek.

Ama bütün 301 tartışmalarında benim ilgimi çeken "Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"un değişiklik yapmaması değil, Gül'ün ettiği bir laf oldu.

Hem Dışişleri Bakanı, hem cumhurbaşkanı olarak, Gül 301'den memnun olmadığını defalarca ifade etti. Ve geçen Ocak ayında şöyle dedi: "Şu açık ki, bu maddenin Türkiye´ye bir yararı yok. Ancak bu madde değişince her şey düzelecek gibi bir hava yaratılması fevkalade yanlış. Daha önce benzer başka maddeler vardı. Tek bir maddenin değişmesi her şeyi çözmez. 301 kalkar, başka bir maddeyi bulup getirirler. Bu yüzden ben diyorum ki, asıl önemli olan, zihniyetin değişmesi."

"Başka bir maddeyi *bulup getirirler*"! Allah, allah! Kimler getirir? Kim bu "bulup getirecek" olanlar?

Tevekkül, Allah'a güvenmek, O'nun hükmünün mutlaka meydana geleceğine kesin olarak inanmak ve bunu kabullenmek demektir. İnançlı bir Müslüman olarak, Gül tevekkül sahibidir elbet. Ama bu sözlerinde gösterdiği tevekkül, Allah'ın değil, başka birilerinin hükmünün mutlaka meydana geleceğini kabullenmek şeklini alıyor.

Diyor ki Gül, Türkiye Cumhuriyeti'nin hükümeti bir yasayı değiştirir, Cumhurbaşkanı da bu değişikliği onaylar, ama hiçbir şey farketmez. Başka birileri, bir başka güç, başka bir yasa bulup getirir, hükümetle cumhurbaşkanının yaptığını boşa çıkarır.

Türkiye'de 2002 seçimlerinden beri olup bitenleri bundan daha özlü bir şekilde ifade etmek zor olsa gerek.

AKP hükümeti ve AKP'li cumhurbaşkanı 301'i değiştirmek istiyor. Niye? Demokrat oldukları veya insan haklarına önem verdikleri için değil. "Bu maddenin Türkiye´ye bir yararı" olmadığı için, Avrupa Birliği'ne girişi zora soktuğu için. Değiştirmek istiyorlar, ama değiştiremeyeceklerini veya değiştirlerse de birilerinin başka bir madde bulup getireceğini biliyorlar. Bu "birileri"nin kim olduğunu da kuşkusuz Gül ile Erdoğan iyi biliyor. Biz de biliyoruz: Devlet mekanizması. Yani silahlı kuvvetler, bürokrasi ve yargı.

Aynı şey, 301'in yanı sıra, daha pek çok konuda geçerli: Kürt sorununda, Kıbrıs sorununda, demokrasi ve insan hakları sorunlarında.

Bu sorunlar konusunda bizler tarafsız değiliz; çözülmelerini istiyoruz.

Ama AKP'nin bu sorunları çözebileceği çok kuşkulu. Kuşkulu, çünkü hükümet devlet mekanizmasıyla itişebilir (ve itişiyor), ama bu itişmede elleri bağlıdır, devleti fazla zayıflatmak, etkisizleştirmek istemez. Hükümetin (ve onun patronu olan büyük sermayenin) askere, polise, bürokrasi ve yargıya ihtiyacı vardır. Daha itaatkâr, daha esnek, daha az mankafalı olmalarını ister, bunu sağlamak için itişir, ama bir yere kadar.

Bunların bizim için anlamı şudur. Birincisi, itişmede tarafız; AKP ile ilgili yana herhangi bir hayal beslediğimiz için değil, demokrasiden yana olduğumuz için. İkincisi, taraf olduğumuz tüm konuları gündeme getiren kitlesel bir sol hareket yaratamadığımız sürece, AKP'nin yarı gönüllü, yarım yamalak değişikliklerine mahkûm kalacağız.

Roni Margulies

İtalyan sağı ırkçılaşıyor

Chris Bambery

Napoli'deki bir Çingene kampı, insanların alkışları arasında yakıldı. Bu arada polis yüzlerce göçmeni yakalayarak çoğunu hemen sınır dışı etti.

Bu iki olay **Silvio Berlusconi**'nin geçen ay İtalya'da yeniden başbakan seçildiği günlerde oldu. Ve her iki olay da Berlusco'nin yeni sağcı hükümeti tarafından onaylandı.

Berlusconi'nin koalisyonu "yeni-faşist" **Ulusal İttifak Partisi ve Umberto Bossi**'nin liderliğindeki **Kuzey Ligi**'nden oluşuyor.

Göçmenlere yönelik yeni saldırı dalgasının sorumlusu bu koalisyon.

Önceki Berlusconi hükümetinde, hem **Kuzey Ligi** hem de **Ulusal İttifak** göçmenleri daha fazla kontrol altına almaya çalışmıştı. Şimdi daha da ileri giderek, Müslüman ülkelerden gelen göçmenlerin İtalya'ya girişini yasaklamak istiyorlar.

Bossi, göçmen işçileri şiddet uygulamakla tehdit etti. Kısa süre önce yaptığı açıklamada, *"Sokaklara çıkmaktan korkmuyoruz. Dağlardan inmeye hazır 300,000 şehidimiz var. Silahlarımızın dumanı her zaman tütüyor"* dedi.

Kuzey Ligi ilk kez güneyli İtalyanları hedef aldı ve kuzeyin daha fazla gelişmesi için bağımsız olması gerektiğini savundu.

Fakat partinin okları bugün İtalya'da yaşayan beş milyon göçmene yönelmiş durumda. Ve bu partinin şiddet kampanyası sağ bir partinin ırkçı politikalara nasıl kayabileceğini gösteriyor.

Son genel seçimlerde **Kuzey Ligi Venedik**'in merkezindeki **Veneto** bölgesinde oyların yüzde 27'sini ve **Lombardi**'de yüzde 22'sini aldı.

Zorba

Berlusconi hükümetinin yeni içişleri bakanı **Roberto Maroni Kuzey Ligi**'nin üyesi.

Maroni, yasadışı göçmenlerin ülkeyi derhal terk etmesini ve Kuzey Afrikalı göçmenlerin ülkeye girişinin engellenmesini istiyor.

Bu hafife alınacak bir durum değil. **Kuzey Ligi** 120 şehir meclisine hakim. Hükümette dört bakanlığı var ve göçmenlere yönelik saldırının başını çekiyor.

Veneto bölgesindeki **Treviso**'da bir

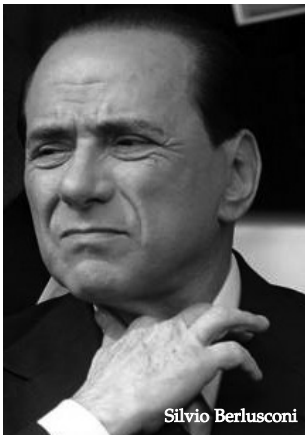
Silvio Berlusconi

Roberto Maroni

Kuzey Ligi Belediye Meclisi üyesi toplantıda şunları söyledi; *"Göçmenlere, SS'lerin uyguladığı sistemin aynısını uygulamalıyız - her bir vatandaşımıza karşılık olarak on tanesini cezalandırmalıyız"*.

Kuzey Ligi'nin **Padua**'daki lideri **Leandro Comacchio**, sokakta illegal göçmenleri izlemek üzere yurttaş karakolları kurmakla övündü.

Comacchio, Padua'da cami inşa etmek üzere arazi verilmesi yönündeki belediye meclisi kararına karşı kampanya başlattı.

Kuzey Ligi'nin yönettiği belediyelerde, parklardaki banklar, göçmenlerin toplanmasını önlemek amacıyla kaldırıldı. Daha da endişe verici olan ise, partinin, göçmen bölgelerinde yaşayan insanları yıldırmak amacıyla bu bölgelere yürüyüşler düzenliyor olması.

Berlusconi'nin yenilgiye uğrattığı merkez sol hükümet bu ırkçılık dalgasının yaratılmasına yardım etti.

Walter Veltroni, İtalya'nın yeni merkez sağ oluşumu olan **Demokratik Parti**'nin başına geçmek için Roma belediye başkanlığı adaylığından çekildi.

Fakat Veltroni görev süresinin son ayında polise başkentteki Çingene kamplarının temizlenmesi emrini vermişti.

Kendisi seçimler sırasında, geçen sene 6,000 kişiyi kamplardan çıkarmakla övündü.

Geçen hafta Veltroni parlamentoda göçmenlerin sınırdışı edilme sürecinin hızlandırılmasını destekledi.

İtalya'da göçmenlerin şu anki durumu, İngiltere'nin 30 yıl önceki haline benziyor.

Afrikalı, Arap ve Doğu Avrupalı göçmenler şu anda iyi bir durumdalar, ve ikinci kuşağın kuzeyin ekonomisinde ayrılmaz bir yeri var.

Fakat düşen ücretler, iş güvenliğinin olmaması ve işçilerden ve orta sınıflardan yüksek vergiler alınması nedeniyle toplumda hoşnutsuzluk giderek artıyor.

Halk, iktidarda bulundukları dönemdeki performanslarından dolayı hem merkez sola hem de radikal sola güvenmiyor.

Solun geleneksel olarak güçlü olduğu Veneto'nun kuzey batı bölgesindeki sanayi şehirlerinde **Kuzey Ligi** radikal **Gökkuşağı** solunu ağır bir yenilgiye uğrattı. Böyle bir başarı Bossi'nin **Kuzey Ligi**'nin işçi sınıfının yeni partisi olduğunu iddia etmesine yol açtı.

Fakat, İtalyan sendikaları, özellikle **FIOM**, içinde göçmen işçilerin de yer aldığı grevler örgütlüyor. **"No Global"** adlı anti-kapitalist grup göçmen haklarını savunuyor ve göçmenlerin tutulduğu merkezlere yürüyüşler düzenliyor.

Bu radikal güçlerin, göçmenleri savunmak, **Kuzey Ligi**'nin saldırılarını durdurmak ve geleneksel solun içinde yeniden canlanabileceği işçi sınıfı toplulukları oluşturmak için harekete geçmesi gerekiyor.

Avustralya muharip askerlerini çekiyor

Geçen Kasım'da muhafazakarları yenerek iktidara gelen Kevin Rudd liderliğinde İşçi Partisi 5 yıldır Irak'ta bulunan muharip birliklerini geri çekiyor.

Avustralya Irak'a 500'ü aşkın asker yollamış ve 33 bin civarında Irak askerinin eğitiminde rol almıştı. Muharip (savaşçı) birliklerin tamamen çekilmesine rağmen, 300 kadar Avustralya askeri lojistik destek ve keşif uçuşları için Irak'da kalmaya devam edecek.

Bu karar 5 yıldır işgal ettiği Irak'ta ABD'nin daha da yalnızlaşması anlamına geliyor.

Avustralya'da halkın yüzde 30'unun desteğini kazanan İşçi Partisi bir süre önce de Kyoto Protokolü'nü imzalamıştı. Dünyada ABD'den sonra en fazla sera gazı üreten Avustralya burada da eski partnerini yalnız bıraktı.

Avustralya'daki değişim yeni-liberal hükümete karşı çalışanların aşağıdan gelen muhalefetiyle belirleniyor. Rudd liderliği kendisi iktidara taşıyanların taleplerini uyguluyor. Bunu yaptığı sürece kazandığı desteği koruyabilir, aksi takdirde Rudd'da Avustralyalı seçmenler tarafından cezalandırıcaktır.

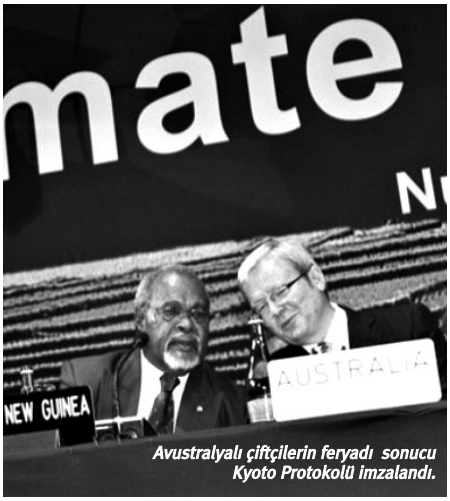

Avustralyalı çiftçilerin feryadı sonucu Kyoto Protokolü imzalandı.

Pakistan'da Danimarka elçiliğine saldırı

Afganistan'ın işgalinden karikatür krizine

Pakistan'ın başkenti İslamabad'daki Danimarka büyükelçiliği önünde meydana gelen patlamada en az 6 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı. Ölenlerin hiçbiri Danimarka vatandaşı değil. Büyükelçilik ve aynı binada bulunan Norveç büyükelçiliği boşaltıldı.

2005 yılında Danimarka'da yayımlanan Muhammed karikatürleri büyük bir gerginlik yaratmıştı. Müslümanlara göre resmedilmesi yasak olan İslam peygamberinin karikatürlerinin ifade özgürlüğü gerekçesiyle savunulması Pakistanlı Müslümanların tepkisini görmüştü.

Pakistan, Afganistan'ın komşusu. Danimarka, Afganistan'ı işgal eden çok uluslu güce ortak ve 700 asker bulunduruyor. Bu durum Danimarka'yı iyice hedef haline getiriyor.

"Terörle savaş" adı altında işgalci politikaları uygulayan ve İslamfobisini yaygınlaştıran güçler hedef haline geliyor. Danimarka toplumunda bu geçek bir sorgulamaya yol açacak mı? Bunu zaman göstereceke de bombalı saldırıların işgalci güçlere yaramadığını hem Afganistan hem de Irak işgali tarihi gösteriyor.

Nepal Kralı artık sıradan bir vatandaş

Geçen hafta Nepal'i 239 yıldır yöneten monarşiye son verildi. Nepal parlamentosu cumhuriyete geçme kararını tanıyan kral haftaya tahtını terk ediyor.

Nisan'da yapılan seçimlerde Maoist hareket mecliste 217 sandalye kazanmış, rakipleri ise 107 sandalyede kalkmıştı. Anayasayı değiştirmek oluşturulan 601 üyeli kurucu meclisin seçilen 240 milletvekilinden 120'si maoist.

Nepal'deki maoist hareketin lideri Prachanda kurucu meclisin ilk oturumunda monarşiye son verileceğini söylemişti. Maoistler kurulan hükümetin büyük ortağı olacak.

Nepal toplumu büyük bir değişim içinde. Fakirlerin desteğini kazanan maoist hareket silah bırakıp seçimlere katılmıştı. Bundan hemen önce Nepal'in başkenti Katmandu'yu günlerce abluka altında tutan gerillalar karşısında geleneksel güçler geri adım attı.

200 yıldır İngiliz ve Hint ordularına paralı asker yetiştiren 200 yıllık Gurkalık kurumu sonraki hedef. Maoistler Nepal vatandaşlarının yabancı ordularda paralı askerlik yapmalarını yasaklamak istiyor.

Yeni Guantanamolar

Guantanamo Üssü'nde yapılan işkencelerin yarattığı tepkiyle ABD ordusuna ait işkence üsleri mobilize hale getirildi. ABD 17 adet "işkence gemisi"ne sahip, 2006 yılından bu yana 200 yeni "işkence seyahatinin" daha yapılmış. USS Ashland adlı gemi 2007'nin ilk aylarında Somali civarında operasyonlar yapmış. Aynı tarihlerde Somali, Kenya ve Etiyopya güçleri tarafından düzenlenen sistematik operasyonlarda pek çok kişinin yakalanıp FBI ve CIA ajanı oldukları tahmin edilen kişilerce sorgulanmış, bunlardan 100'e yakını daha sonra "yok olmuş"tu. ABD'nin 26 bin esiri gizli hapishanelerde tuttuğu, 2001'den bu yana 80 bin kişinin hapishanelerden geçtiği söyleniyor.

Tersanelerde ve bütün işyerlerinde çalışanları güvenliği sağlanmalı

16 Haziran'da Tuzla'dayız

Tuzla'daki Torlak Tersanesi'nin eski sahibi Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) İstanbul Milletvekili Durmuşali Torlak, 12 Şubat'ta, Meclis kürsüsünde, Tuzla tersanelerindeki ölümlerle ilgili konuşuyordu.

Torlak, gündem dışı konuşmasında, Tuzla tersanelerinde ölümcül kaza oranının dünya ortalamasının altında olduğunu savunmuş, buna dayanak olarak ILO verilerini göstermişti.

Bu yüzdeler kimin?

Torlak şöyle diyordu: "Tuzla'da, yaklaşık 40 tersane bulunmaktadır. Bu tersanelerimizde, 2000 yılından bugüne kadar toplam 51 ölümlü iş kazası meydana gelmiştir. Bu dönemde, sektörde 172 bin kişi istihdam edilmiş olup, iş kazaları ölüm oranı 10 binde 3'tür. ILO verilerine göre aynı dönemde bu oran Amerika'da 10 binde 2, Japonya'da 10 binde 3, Çin ve Tayvan'da 10 binde 10, Malezya'da 10 binde 12 seviyesindedir."

Torlak'ın açıklaması, Tuzla'ya ilişkin Aralık 2007'de 'Tuzla Tersaneler Bölgesi'ndeki Çalışma Koşulları ve Önlenebilir Seri İş Kazaları Hakkında Rapor'u hazırlayan Bilgi Üniversitesi'nden araştırma görevlisi Aslı Odman'ın dikkatini çekti. Araştırma görevlisi Aslı Odman, hem ILO Ankara'ya hem Cenevre'deki ILO merkezine danışarak söz konusu yüzdelerin kendilerine ait olup olmadığını sordu. ILO Ankara ve Cenevre'den Odman'a gönderilen yanıtta, bu verileri ILO'nun hazırlamadığı kaydedildi.

ILO: Veriler bizim değil

ILO Türkiye Temsilcisi, ILO'nun gemi inşasıyla ilgili hazırladığı böyle bir verinin bulunmadığını belirterek, şunları söyledi: "Böyle bir karşılaştırmayı yapacak veri yok elimizde. Cenevre'yle yaptığımız yazışmada gemi inşasına ilişkin bir veri olmadığını söylediler. ILO kaynaklı değil."

"Sigorta yapamayız"

Aviva Sigorta Genel Müdürü Ertan Fırat da tersanelerin ve çalışanlarının sigortalanması konusunda şöyle diyor:

"Bildiğiniz gibi şu anda Tuzla tersaneler bölgesi tarihinin en yoğun dönemini yaşıyor. Bu sebeple bize yoğun bir şekilde birkaç yıl önce sigorta talepleri geldi. Ancak en temel nokta, bölgedeki iş güvenliği konusuydu. Tersanelerde çalışan işçilerin çok büyük kısmı tersanelerin çalışanları değil, tersanelere taşeron olarak iş yapan kurumların personeliydi. Kurumsal kimliği olmayan, usta-işçi mantığı ile ucuz yolla tersanelere iş yapmaya çalışan kişilerden oluşan bu gruplar, iş güvenliğinden tamamen uzaktırlar. Bugün o bölgede çalışan işçilerin sayısını herhangi bir resmi kurumdan tespit ettirmeye kalksanız eminim her kurumdan başka başka rakamlar elde edersiniz. Bu da görüntüde büyük yatırımların olduğu tersanelerin arkasında kurumsal kimlikten uzak grupların olduğunun bir kanıtıdır. Bu sebeple biz bölgede işveren mali mesuliyet veya ferdi kaza sigortası teminatlarını verebilmek için karşımızda iş güvenliğine inanan, bu konuda risklerini yönetmek adına aksiyon alan bir kurum görmek isteriz."

"Çözüm grev" dediler

DİSK'e bağlı Limter-İş (Liman, Tersane, Gemi Yapım ve Onarım İşçileri Sendikası) 16 Haziran'da greve gitmeye hazırlanıyor.

Sendika üyeleri bölgede her sabah saat 07:00'den başlayarak grev çağrılarını dağıtıyor. Tersane işçilerinin aileleri de sık sık protesto gösterileri düzenliyor.

Çağrının başlığı "Bu devran böyle sürmez. 16 Haziran'da grevdeyiz."

"Kazalar dış mihrakların işi"

Tuzla tersanelerinde meydana gelen iş cinayetleri için gerekli tedbirleri almayan ve işçileri örtülü bir şekilde lokavt ile tehdit eden hükümet bir de komplo teorileri üretmeye başladı.

Sanayi ve Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan kazalara şöyle bakıyor: "Dünyanın 8. büyük gemi inşa sanayisi sıralamasına gelmişiz. Mega yat üretiminde Dünya 3'üncüsü olduk. Acaba bu kadar büyümemizin altında bir başkalarının provokasyonu var mı? Acaba Türk gemi inşa sanayi ve mega yat sanayi bir noktada Türkiye dışındaki bir takım mihrakların sanayimizin bu hale gelmesinden dolayı duyduğu bir sıkıntı ve mutsuzluk mu var? Bir provokasyon var mı? Bunun özellikle altının iyi araştırılması lazım ve iyi kontrol edilmesi gerekiyor."

Bakanlıktan önce uzun yıllar patronluk yapan Çağlayan böylece ölümlere "patron duyarlılığı" ile yaklaştığını gösterdi. Yaşanan her iş kazasında işçilerin ölümüne yol açan iş güvenliği eksikliği tespit edilirken Çağlayan ölümleri "dış mihrakların işi" olarak açıklayarak kolay yolu buldu.

Ölüm daha ucuz

Tersanelerde iş güvenliğinin sağlanmasına yönelik önlemler almak tersane sahiplerine pahalı geliyor. Sigorta şirketleri de işçileri ve işyerlerini sigortalamaya yanaşmadığı için tazminatları patronların ödemesi gerekiyor. Ama bundan kaçmanın yolunu da bulmuşlar: kaçak işçi çalıştırmak.

Tersanelerde çalışan işçilerin büyük kısmı İstanbul'a göçle gelen, kayıt dışı çalıştırılan insanlar. Karınlarını doyurabilecekleri herhangi bir işe razı olan yoksul göçmen işçilerin patronlardan bir şey talep etmeleri çok zor. İstekte bulunanlar derhal işten atılıyor. Büyük çoğunluğu örgütsüz ve sendikalaşmak isteyenler de hemen işten atılıyor. Dolayısıyla, bir işçinin ölümü ona iş güvenliği sağlamaktan daha ucuza mâloluyor.

Önlem yok, yalan çok

Tuzla tersanesinde iş hacmi son yıllarda üç kat artmış. Ancak 40 civarındaki tersane sahibi artan iş hacmini "iş saatlerini artırarak, iş ritmini hızlandırarak, işi yoğunlaştırarak" karşılıyor. Tabii asgari çalışma güvenliği tedbirlerini dahi almıyorlar. Örneğin, iş çabuk bitsin diye, oksijen hortumları ve elektrik kabloları birbirinden ayrılmıyor, işçinin kaynak yapacağı gemi dehlizleri fanlarla gazlardan arındırılmıyor ve işçi patlamada ölüyor.

Tersane sahipleri kadrolu olarak en fazla 100 küsur işçi gösteriyor. Hâlbuki aldıkları iş yükünün gereği, gemi inşasında bine yakın işçi çalışıyor. Yani gemi inşa sektöründe çalışan yaklaşık 200 bin işçinin sadece %10'u sigorta kapsamında. Sağlık ve güvenlik hizmetleri de 100 küsur işçiye göre sağlandığından diğerleri taşeronların insafına kalmış durumda.

Tersane işçiliği nitelikli işgücü kapsamına giriyor. Ancak hızla büyüyen bu sektörün nitelikli işgücü ihtiyacına yönelik olarak Bakanlığın örgütü İŞKUR'un bir eğitim hamlesi görülmemiş.

Bakanlık tespiti

Tersanelerde ana işveren olan tersane sahipleri tarafından yasaca öngörülen iş güvenliği tedbirlerinin tam olarak alınmadığı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın teftiş raporlarınca tespit edilmiş. Bakanlık, seri ölümler bu seviyeye gelmeden önce Nisan 2007'de yayınladığı raporda, 44 adet tersaneden yalnızca ikisinin tüm tedbirleri almış olduğunu ve "işverenlerin iş güvenliği hakkındaki eksikliklerinin çözümünü uzun vadeye yayma eğiliminde olduğunu" ifade etmişti.

Sorumlu "eğitimsiz" ve "üşengeç" işçiler mi?

Ölenler "baret takmaya üşenen eğitimsiz işçiler" değil. Gemi inşa sektöründe ağırlıklar tonla değil, grosston ile verilir. İşçilerin üzerine düşen saç parçaları 3, 5 tonluk parçalardır. Bu parçalar, "koştura koştura" büyüyen bu "başarılı" sektörde, olması gerektiği gibi vinç yerine, forkliftlerle, daracık tersane mekânında, acele acele bir yerden bir yere taşınırsa, forkliftten işçinin üstüne düşüp işçiyi, teknikeri, mühendisi ikiye bölebilir.

İşçilerin yüksekte çalışacağı iskeleler, geminin dış yüzeyi bozulmasın, ikinci kere taşlama gerektirmesin, iş "çabuk çabuk" yetişsin diye kaynakla uygun bir şekilde sabitlenmezse, düşen işçi baretli, gözlüklü de olsa ölme ihtimali büyüktür.

İş, sipariş sözü verilen tarihte yetişsin, tersane sahibi gecikme tazminatı ödemesin diye, bir yardımcı eşliğinde yapılması gereken işler tek kaynakçı, tek montajcıyla yapılırsa, işçi ambara veya denize düşse, düştüğünden haberdar olunması saatler, bazen bir gün bile sürebiliriz.

İşçiler ne istiyor?

- **İş cinayetlerinin sorumluları yargılansın,**
- **Tuzla tersanelerinin denetimini sendikamız Limter-İş, TMMOB, TTB, Baro, Çalışma Bakanlığı ve GİSBİR'den oluşan bağımsız bir komisyon yapsın,**
- **Ağır ve Tehlikeli İş Kolu Yönetmeliği uygulansın,**
- **Taşeronluk sistemi kaldırılsın,**
- **7,5 saatlik iş günü uygulansın,**
- **Sigortalarımız ana firma tarafından ve aldığımız ücret üzerinden yatırılsın**
- **Gurbetçi işçilere sağlıklı barınma evleri sağlansın,**
- **Sendikamıza tersanelerde temsilcilik açma hakkı tanınsın!**

Sebep taşeronluk sistemi mi?

Taşeronluk sistemi şu şekilde işliyor: Orta boylu bir tersanenin sipariş aldığı ve altı ay içerisinde yetiştirmek zorunda olduğu 10bin ton'luk (dwt'lik) bir kimyasal tankerin inşasında aynı anda, aynı tersane alanında 30 ila 50 adet farklı irili ufaklı taşeron işletme, 30 ila 50 farklı tüzel kişilik yan yana çalışıyor.

Yani ana iş olan gemi yapımı bölünerek, onlarca alt işveren sözleşmesi yapılıyor. Bu İş Yasası'nın 2. maddesine açıkça aykırı olduğu gibi, gittikçe artan iş kazalarına davetiye çıkarıyor.

Neden bir "esnek çalıştırma ve rekabet edebilirlik sistemi" olarak taşeronluk sistemi iş kazalarına davetiye çıkarıyor? Çünkü 30 ila 50 işverenin el ele, ana işverenlerinden önce iş alanına girip, yasaca öngörülen ve iş kazasının olmaması için elzem olan tedbirleri almalarına imkân yoktur.

Kabloları birbirinden ayırmak, iskelelerin sağlamlığını kontrol etmek, gaz ölçümü yapmak tersane sahibi ana işverenin, yani tersane sahibinin sorumluluğundadır.

Taşeronluk sistemi, iş güvenliği maliyetlerinin, diğer emek maliyetleri ve risklerle beraber, bu riskleri taşımasının mümkün olmadığı, bu yükü taşıyabilip taşıyamadığına bakılmayan küçük ve orta ölçekte işletmelere aktarımıdır.

Tersane işçileriyle dayanışma büyüyor

16 Haziran'da greve çağrısı yapan Limter-İş Sendikası'yla dayanışma için bir girişim başladı. Bunlardan biri de "Tuzla'da ölümlere Son" sloganıyla imza kampanyası başlatan kampanya.

Kampanyanın yaptığı çağrı şöyle başlıyor:

"Bir süredir, Tuzla tersanelerinde insanlar adlarıyla, yaşlarıyla, yaşamlarıyla… Hayalleri, umutları ve özlemleriyle değil, sayılarla anılıyor.

En son 96'ncı ölüm için karalar bağladığında, ölenin ailesi, sevdikleri, dostları, 97'nin kim, 98'in ne zaman, 99'un nasıl olacağının endişesi sardı bir kez daha hepimizi.

Bu bir doğal afet olmadığına göre, demek ki, artık Tuzla'da bir katliamla karşı karşıyayız.

Bu katliamın engellenmesi için çok küçük tedbirler almak yeterliyken; canların, bedenlerin, hayallerin, umutların birer, üçer, beşer ölümüne kayıtsız kalmak için insanlıktan çıkmış olmak gerek.

Ölenlerin geride bıraktığı bebelerin, anaların, babaların, kadınların feryatlarını duyun!

Limter-İş'in ve işçilerin çığlığını duyun!"

Çağrıyı şu ana dek imzalayan isimlerden bazıları: Ahmet Abakay (ÇGD Genel Başkanı), **Akın Birdal (Milletvekili)**, Alin Taşciyan (Sinema Yazarı), **Arif Sağ (Müzisyen)**, Ataol Behramoğlu (Şair), **Atilla Ayçin (Hava-İş Genel Başkanı)**, Atilla Özsever (Akademisyen-Gazeteci), **Behiç Ak (Karikatürist – Tiyatro Yazarı)**, Bilgesu Erenus (Yazar-Şair), **Cahit Berkay (Müzisyen)**, Doğan Tarkan (DSİP), **Ertuğrul Mavioğlu (Gazeteci)**, Eşber Yağmurdereli, **Feza Kürkçüoğlu (Gazeteci)**, Görkem Yeltan (Sanatçı), **Gülten Kaya,** Kerem Kabadayı (Sanatçı - Mor ve Ötesi), **Leman Sam (Sanatçı)**, Mazlum Çimen (Sanatçı, **Metin Uca (Yazar)**, Muammer Ketencoğlu (Sanatçı), **Murat Ceylan (Doğa ve Macera grubu)**, Oral Çalışlar (Gazeteci), **Orhan Alkaya (Şair-Yönetmen)**, Osman Köse (Gazeteci - KESK Haber-Sen MYK Üyesi), **Pelin Batu (Sanatçı-KEG Aktivisti)**, Reis Çelik (Yönetmen), **Roni Margulies (Şair-aktivist)**, Rüstem Batum (TV Programcısı - Yönetmen), **Suavi (Müzisyen)**, Şükrü Erbaş (Şair), **Taner Öngür (Müzisyen)**, Ümit Kıvanç (Gazeteci – Yazar), **Vedat Sökmen (Müzisyen)**, Yasemin Göksu (Sanatçı), **Yavuz Bingöl (Sanatçı)**, Zeynep Tanbay (Dansçı).

http://tuzladaolumlereson.blogspot.com

Milliyetçilik ve sosyalizm

Sosyalistler her türlü milliyetçiliğe karşı değil midir?

Sosyalistler ile milliyetçiler arasındaki ilişkiyi tanımlayabilmek için öncelikle iki farklı düzeydeki milliyetçiliği görmek gerekiyor.

Bir tür ve daha yaygın, hakim olan milliyetçilik egemen ulusların milliyetçiliğidir. Zaten kendi devletine sahip olan bu milliyetçilik esas olarak egemen sınıf tarafından kullanılır ve amacı ulusu egemen sınıfın talepleri, amaçları etrafında birleştirmek ve gerekli olduğu her zaman pasifize etmek için kullanılır.

Egemen sınıfın çıkarları bir başka ülke ile savaşmayı gerektiriyorsa o vakit milliyetçilik iyice şaha kaldırılır ve ulus çeşitli biçimlerde bu savaşa gönüllü olarak katılmaya çalışılır. Eğer milliyetçiliğe direnen güçlü bir sol parti yoksa genellikle de egemen sınıflar ulusu ve onun en büyük parçası olan emekçileri savaşa ikna edebilir.

Egemen ulusun yaşadığı topraklarda eğer bir başka ulus, halk daha yaşıyorsa o vakit egemen ulusun milliyetçiliği bu halka, ulusa karşı da şekillendirilir ve kullanılır.

İşte bu noktada ikinci tür milliyetçilik ortaya çıkar, ezilen ulusun milliyetçiliği.

Ezilen ulusun milliyetçiliği ezen ulus milliyetçiliğinin gasp ettiği hakları almak için ortaya çıkar. Öncelikle kimliğini kazanmaya çalışır.

Çok zaman ezilen halkın kimliği ezen ulus tarafından reddedilir, yok sayılır.

Türkiye'de Kürtlerin kimlikleri çok yakın zamana kadar reddedilmekteydi. Kürtler "dağda yaşayan Türkler" olarak tanımlanırdı. Kürtçe konuşmak, yazmak yasaktı ve Kürtçe konuşanlara ağır cezalar verilirdi.

Bu durumda Kürt halkının kendi kimliğinin tanınmasını isteyen, bunu yanı sıra yok edilmiş diğer haklarını da talep eden milliyetçiliği haklı, desteklenmesi gereken bir haktır.

Sosyalistler ezilenden yanadır ve her ezilenin yanında yer alır.

Sosyalistler her ulusal hareketi destekler mi?

Bu soruya esas olarak evet demek gerekir, ama gene de bazı kendisine ulusal kurtuluş hareketi diyen hareketler asıl olarak ezilen ulusun değil emperyalizmin çıkarları için mücadele eder. Sosyalistler bu tür hareketleri desteklemez. Örneğin Ortadoğu'da İsrail'in, Hindistan'da Şıhların hareketi emperyalimle içiçe, öncelikle onun çıkarlarına uygun ulusal hareketlerdir.

Emperyalizme karşı olan ulusal hareketleri ise sosyalistler koşulsuz fakat eleştirel olarak desteklerler.

Sosyalistlerin desteğinin koşulsuz olması sosyalistler ile o ulusal kurtuluş hareketi arasında ideolojik ve politik bir yakınlık olmasından değil, o ulusal hareketin emperyalizme ve ezen ulusun egemen sınıfına karşı olmasından kaynaklanır.

Sosyalistler ulusal hareketleri koşulsuz destekleyerek onları eleştirme hakkı kazanmaktadır.

Kürtlerden sonra diğer halklar da taleplerde bulunacaktır.

Elbette. Türkiye'de Türklerin ve Kürtlerin yanı sıra bir çok başka halk da yaşamaktadır. Bunların bir kısmının coğrafi birliği vardır, bir kısmının yoktur. Bütün bu halkların kimliklerinin tanınması, hepsinin kendi dillerini kullanabilmeleri ve geliştirebilmeleri, kültürel ve diğer hakları tanınmalıdır.

Sosyalizm altında isterse her köy kendi kaderini kendisi tayin eder.

Kendi kaderini tayin hakkı nedir?

Bugün Türkiye'de egemen sınıf ve onun politikalarını benimsemiş birçok sosyalist "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"na karşı çıkmakta. Ezilen ulus kendi kaderini tayin hakkına sahip olmalıdır. Ezen ulusun sosyalistleri için desteklenecek tek talep budur. Ezilen ulus daha önce birlikte yaşadığı ezen ulusla birlikte yaşamayı da tercih edebilir, ayrılmayı da. Ezen ulusun sosyalistleri ise her iki karara da emperyalizmin çıkarları ile uyuşmadığı sürece saygılıdır.

Türkiye'de Kürt hareketi bugüne kadar birlikte yaşama doğrutusunda iradesini biçimlendirmiştir. Buna rağmen baskı ve saldırı altındadır.

Kürt sorunu nasıl çözülür?

Bu sorunun aslında tek bir cevabı var. Demokratik ve adil bir barışla. Bugünkü Kürt hareketi ilk değildir. Kürtler Osmanlı'dan bu yana ayaklanmaktadır. Bu ayaklanmaların hepsi bastırılmıştır ama Kürtler bir süre sonra gene ayaklanmıştır.

Öyleyse tek bir çözüm yolu vardır: Barış. Ancak barış her iki taraf için de adil olmalı yani demokratik olmalıdır. Oysa savaşın devamını isteyenler bir tarafın yenilip teslim olmasını istemektedirler. Teslim olan için adil bir barış olamaz. Ama teslim olan ezilen ise bir süre sonra, koşullar elverdiğinde ayaklanma yeninden başlar.

Ulusal hareket Türkiye'de egemen ulusun milliyetçileri tarafından iddia edildiği gibi sadece Kürtlerin yoksulluğundan kaynaklanmamaktadır. Yoksulluk sadece bir göstergedir.

Dünyanın bir çok yerinde ayaklanan halklar ille de yoksul halklar değildir. İspanya'da Basklar, Katalonlar bunun iyi örnekleridir.

Şiddet ve şiddetin kınanması

Sosyalistler her zaman şiddetin önce egemen sınıftan, ezenden geldiğini söylerler. Bütün tarihsel gelişmeler bunu gösterir.

Ezen, egemen olan bu üstünlüğünü esas olarak baskı ile sürdürür. İtiraz edene karşı şiddet kullanır. Ezilenleri kendilerini korumak ve seslerini çıkarabilmek için şiddet kullanmaya zorlar. O vakit de daha fazla, misli görülmemiş bir şiddet uygular ve dolayısıyla diğer tarafın da daha fazla şiddete başvurmasını zorunlu kılar.

Türkiye'de Kürtlere karşı uygulanan şiddet tarih boyunca daima aşırı olmuştur. En küçük istekler bile hep şiddetle reddedilmiştir.

Savaş ise bugün herkesi vurmaktadır. Her iki halkta savaştan yorgundur ama bunun sorunlusu Türk egemen sınıfı, Türk milliyetçiliğidir.

Milliyetçiliğe karşı olmak neden gereklidir?

Türk milliyetçiliği bize sunulduğu gibi Türklere yaramaz tam tersine Türk emekçileri milliyetçilikten zarar görür.

Savaş herşeyden önce emekçilere harcanabilecek kaynakları emer. Okul, hastane, fabrika yerine tank, top silah olur.

Savaşta emekçilerin çocukları ölür, yaralanıp sakat kalır.

Türk emekçileri Kürt ulusal hareketinin yanında yer almadan kendisi özgür olamaz. Çünkü başkasını ezen özgür olamaz.

Kendi egemen sınıfını yenmek isteyen emekçiler için ezilen halkın hareketi en önemli müttefiktir. Bu iki hareket yan yana gelmeden emekçiler de kazanamaz, ezilen ulusun hareketi de kazanamaz.

Türk emekçileri Kürt ulusal hareketinin yanında yer almadan kendisi özgür olamaz. Çünkü başkasını ezen özgür olamaz

27'ler ve 12'ler

Yargı darbesi bütün hızıyla sürerken içinden geçtiğimiz dönem 27 Mayıs 1960 darbesinin gerçekleştiği koşullara benzetiliyor. Onur Öztürk, "ilk" darbeyi hazırlayan koşulları inceliyor.

27 Mayıs'ta ordunun yönetime el koyduğunu açıklayan bildiriyi MBK üyesi Albay Alpaslan Türkeş okumuştu. Cunta bir süre sonra Türkeş'i tasfiye etti. ABD ile ilişkileri bilinen ırkçı faşist parti MHP'yi kurmaya yöneldi. MHP ileride 12 Eylül'ü hazırlayan koşulları yaratmakta önemli bir rol üslendi.

Türkiye'de Ordunun burjuva siyasete doğrudan müdahale ettiği tarihlerin aynı sayılara sahip olması, tesadüf müdür? (12 Mart-12 Eylül, 27 Mayıs-27 Nisan yada 27'nin bir fazlası 28 Şubat) Bunu bilemeyiz, fakat bir gerçek vardır ki, Türkiye'de Ordu onlarca yıldır kendini ayrıcalıklı bir konumda görmektedir.

DP iktidarı ve 1950'li yıllar

Türkiye'de, İkinci Dünya Savaşı sonrası egemen sınıflar arasında görüş ayrılığı daha da netleşmeye başladı. Kemalist bürokrasinin kimi uygulamalarından rahatsız olan ve toprak sahipleri ile ticaret burjuvazisini temsil eden siyasetçiler, ayrı bir örgütlenme yoluna gittiler. Bu süreç içersinde dünya kapitalizmi de 1929 krizini atlatmış ve yeniden büyüme ve genişleme sürecine girmeye başlamıştı. Savaş sonrasında ABD kapitalist sistemin hegemonik gücü haline gelmişti. Savaştan stalinist SSCB de kazançlı çıkmıştı ve ABD ile SSCB arasında "soğuk savaş" olarak adlandırılan dönem başlamıştı. Türkiye, Batı kapitalizmi içersinde yer alarak konumunu netleştirdi.. Bu nedenle 1930'lu yıllarda uygulanan sermaye birikim modeli olan korumacı, devlet kapitalizmine dayalı ekonomi politikası terk edilerek, önce 1946 devalüasyonu ile birlikte dış ticarette sınırlı serbestleşme yoluna gidildi. 1947'de IMF ve Dünya Bankası'na üye olundu, Truman doktrininin ilan edilmesinde sonra ise Türkiye, Marshall Planı'na dahil edildi, ABD ile 1947'de ikili bir anlaşma imzalandı ve 1950 seçimlerinden hemen önce NATO'ya üyelik için başvuruldu. Görüldüğü gibi bazı kemalistlerin veya ulusalcıların iddia ettiğiNİN AKSİNE Türkiye'de egemenlerin ABD emperyalizminin şemsiyesi altına girmesi 1950'de değil, daha önecesinde yani henüz CHP iktidardayken başladı.. Büyük halk çoğunluğunun desteğini alarak iktidara gelen DP ise sadece bu politikaları hızlandırmıştı.

DP döneminde, dış ticareti daha da liberalleştirilmiş, ABD başta olmak üzere dışarıdan alınan krediler, iletişim, karayolu, enerji gibi sanayi ve tarımsal alt yapı yatırımlarına ayrılmıştı. Ancak DP'nin uyguladığı bu politika 1950'lerin ortalarından itibaren tıkanma noktasına gelmişti. Ödemeler dengesi büyük açık vermekte ve dış borçlar giderek büyümekteydi. Uluslararası finans kuruluşları yeni yardımlar için devalüasyon ve bir dizi ekonomik tedbir alınmasını istiyordu. DP yönetimi ise tedbirleri geciktiriyordu. Tedbir olarak sadece ithalatı tekrar kısıtlama yoluna gidiyordu. İthalatın kısıtlanması, içerde yabancı ortaklığa dayalı ithal ikameci sanayileşmeyi uyarıcı bir etki yapmıştı. DP de geçmişte gündeme getirdiği "özelleştirme" politikasının aksine, yabancı sermayeyi teşvik ve petrol kanunları yetersiz kalınca, çok sayıda yeni KİT kurdu. Varlığını hissettirmeye başlayan sanayi burjuvazisi, daha tutarlı politikalar izlenmesini ve kaynakların sanayileşme politikaları doğrultusunda kullanılmasını talep ediyordu. Ancak 1958 yılında krizin derinleşmesi ile birlikte Hükümet büyük bir devalüasyon yapmak zorunda kaldı. DP'nin eklektik politikaları, burjuvazinin bu partiye olan güveninin kaybolmasına neden oldu.

1950'li yıllara dair bahsedilmesi gereken ve konumuzla ilgili olan bir husus ise bu yıllarda egemenler arasında ilişkilerde görülen yeni şekillenmelerdir. DP iktidarı ile birlikte geleneksel Kemalist bürokrasinin ağırlığı azaldı. Genelkurmay Başkanlığı, Milli Savunma Bakanlığı'na bağlandı ve DP yönetimi Orduda geniş bir tasfiye yaptı. Bütün bunlar askeri bürokraside ciddi rahatsızlıklara neden olmaya başladı. Daha 1954 gibi erken bir tarihte bazı subaylar arasında DP'yi devirmeye yönelik cunta girişimleri şekillenmeye başladı. 1950'lerin sonunda DP'nin baskıcı politikaları(Tahkikat Komisyonu, Hükümet karşıtı öğrenci gösterilerine yönelik sert tutum ve basına yönelik sansür.) darbeciler için bulunmaz fırsat oldu.

Döneme ilişkin hatırlatılmasına gereken bir not da DP'nin dış politikasıdır. Menderes yönetimi iktidarı boyunca dış politika önceliklerini ABD çıkarları ile özdeş saymış ve bu doğrultuda adımlar atmıştı. Kore Savaşı'na katılma, NATO'ya üyelik, SSCB'yi çevreleme politikası çerçevesinde Bağdat Paktı üyeliği (Pakt 1959'da Irak'ın çekilmesi ile CENTO'ya dönüşecektir.). Bu politikanın sonuçları idi. Ancak aynı süreç içersinde Ortadoğu'da SSCB ve ABD arasında rekabet kızışacak, önce Suriye'de 1957'de onu izleyen 1958 yılında ise Irak'ta ABD karşıtı ve SSCB yanlısı darbeler yaşanacaktı. Ortadoğu'daki gelişmeler üzerine ABD Başkanı Eisenhoover, kendi adıyla anılan doktrinini yayımlayacak ve SSCB'nin dolaylı tehdidi (Bu tür darbe veya ayaklanma durumunda.) söz konusu ülkeye yardım yapılacağı sözünü verecekti. Ortadoğu'daki darbeler Menderes yönetimini de ciddi kaygılara itti. Fakat DP'yi devirecek olan SSCB yanlısı değil, bizzat kendisi de özünde Amerikancı olan bir cunta idi. 27 Mayısçılar kendi darbelerinin farklı olduğunu ve ABD karşıtı olmadığını özellikle vurguladılar ve o yüzden ilk açıklamaları, "NATO, CENTO ve bütün ittifaklara bağlıyız" biçiminde oldu.

Öte yandan Irak darbesi bölgede Kürt dinamiğini de harekete geçirdi ve yeni yönetimden özerklik sözü olan Mustafa Barzani sürgünde olduğu SSCB'den Irak'a geri döndü ve adeta bir devlet başkanı gibi karşılandı. Bu gelişmenin Türkiye Kürtlerini de etkilememesi mümkün değildi.

Nitekim Türkiye'de de Musa Anter liderliğinde kimi Kürt aydınları İleri Yurt adlı bir dergi çıkarmaya başladılar.

27 Mayıs ve Sonrası

27 Mayıs 1960 günü emir-komuta zinciri dışında yaklaşık 50 kişilik bir subay grubu yönetimi ele geçirdi ve DP iktidardan uzaklaştırıldı.

Cunta 38 kişilik bir Milli Birlik Komitesi oluşturarak, idareyi üstlendi.

27 Mayıs'la birlikte DP'liler Yassıada'da yargılandı ve Partinin üç önde gelen ismi (Adnan Menderes, Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan) idam edildi.

Cunta sadece DP'yi tasfiye etmekle kalmadı. Önemli kurumsal düzenlemeler yaptı. MGK kuruldu ve Anayasal kurum haline getirildi. İlerde uluslar arası tekellerle ortaklıklarla birlikte büyük bir grup haline gelecek olan OYAK kuruldu.

Genelkurmay Başkanlığı tekrar Başbakanlık'a bağlandı. Hepsinden de önemlisi sonraki darbelere de yasal zemin sağlayan 211 sayılı TSK İç Hizmet Kanunu çıkartıldı. Asker-sivil yargı ayrımı bu dönemde başladı. Bütün bu düzenlemelerle ordu, 1950'lerde kaybettiği mevzileri tekrar elde etti ve askeri bürokrasi görece siyasi özerklik kazandı. Sonradan "kulise çekilme" konusunda MBK içinde görüş ayrılığı çıktı ve 14'ler olarak bilinen grup MBK'dan tasfiye edildi.

Burjuva siyasetin denetim altında tutulması ve yasamanın "aşırılıklarını" önlenmesi için de Anayasa Mahkemesi ve Tabi Senatörlük (MBK üyelerinden oluşan) kurumları oluşturuldu.

27 Mayıs sonrası Sanayi burjuvazisi ve asker-sivil bürokrasi arasında ittifak kurulduğunu söyleyebiliriz. Askeri yönetim, sanayi burjuvazisinin talebi olan "kaynakları sanayileşme yolunda etkin kullanılması" politikası izledi ve bu amaçla DPT'yi kurdurdu.

Türkiye'deki ekonomi politikalarını desteklemek için OECD, "Türkiye'ye Yardım Komisyonu" kurarken, IMF ile Türkiye arasında ilk Stan-by antlaşması 1 Ocak 1961'de yürürlüğe girdi.

1961 Anayasası ilerici miydi?

27 Mayıs'la gelen 1961 Anayasası Türkiye'nin "en özgürlükçü Anayasası" olarak algılanmıştır. Bu bir yönüyle doğru gibi görünmektedir. Örneğin işçilere grev, toplu sözleşme hakkı ve yeni örgütlenme hakları tanındı.

Fakat bu hakların tanınmasının arkasında dönemin geçerli olan ithal ikameci sanayileşme politikasının etkisi vardı. Üretimin iç piyasaya dönük olması, iç talebin yükselmesi ihtiyacını doğurdu. Buna bağlı olarak kentsel ve kırsal gelirlerin artması zorunluydu. Bu nedenle dünya proletaryasının uzun mücadeleler sonucu elde ettiği haklar, belirli sınırlar ölçüsünde tanınabilirdi. Ancak bu hakların fiili olarak yürürlüğe girmesi ise yine Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ile oldu. (Saraçhane mitingi, Kavel direnişi gib)

Fakat 60'lar boyunca yaşanan toplumsal hareketlilik, egemenlerin beklentisinin çok ötesine geçti. Önce 12 Mart'ta bu haklar törpülendi ve 12 Eylül'de de "topluma bol gelen Anayasa" tamamen, yani yine bir askeri darbe ile yürürlükten kaldırıldı. Egemenlerin düştüğü durumu 12 Mart'ın Generali Memduh Tağmaç çok güzel özetlemektedir: "Sosyal gelişmeler, ekonik gelişmelerin önüne geçti."

27 Mayıs sonrası geçmişte de tabu olan bazı konular da varlığını sürdürdü örneğin sol düşünce ve örgütlenme üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan TCK 141-142 ve 159. maddeler olduğu gibi korundu.

Cunta, filizlenmekte olan Kürt hareketine de çok sert yanıt verdi.

49'lar olayı olarak bilinen çok sayıda Kürt aydınının "bölücülük yaptıkları" gerekçesi ile ağır cezalara çarptırılmaları ve 800'ün üzerinde Kürdün Sivas'ta kampa gönderilmesi 27 Mayıs sürecinde gerçekleşti.

İklim değişimini durdurmak için bu düzeni yıkmak gerekir

Gezegeni kurtarma mücadelesi; ani iklim değişimini durdurmak için hangi önlemleri almak gerektiği, karbon salınımı yapan yakıtların alternatiflerinin ne olduğu ve toplumu nasıl yeniden düzenleyebileceğimiz sorularını ortaya çıkardı.

İklim Değişimine Karşı Küresel Kampanya'nın kurucularından ve aktivistlerinden Jonathan Neale yakında çıkacak olan kitabı "İklim Değişimini Durdur-Dünyayı Değiştir" kitabı üzerine Sosyalist İşçi'nin İngiltere'deki kardeş gazetesi Socialist Worker'ın sorularına cevap verdi.

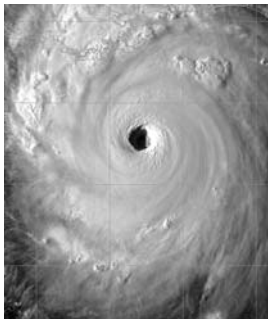

Hava taşımacılığı

Hava taşımacılığı iklim değişiminde ne kadar etkili? Hükümet yani İşçi Partisi havayollarını genişletmeye neden bu kadar hevesli?

Hava taşımacılığı en önemli şey değil - havayolları taşımacılıktan kaynaklanan küresel karbondioksit emisyonunun şu anda %12'sini üretiyor. Arabalar daha büyük bir sorun - onların payı %45.

Ama hava taşımacılığı da önemli çünkü uçaklar karbondioksiti doğrudan atmosferin daha üst tabakasına salıyor, bu da daha etkili oluyor. Ayrıca hava taşımacılığı en hızlı büyüyen emisyon kaynağı.

Basın sorunu sıradan insanların tatile gitmesi ve havayollarının ucuz bilet satmaları sorunu olarak ele alıyor.

Ama başbakan Gordon Brown'ın Heathrow havaalanının genişletilmesindeki kararlığı Londra'yı küresel finans merkezi olarak öne çıkarmak istemesinden kaynaklanıyor. İşadamları ve kadınlarının Heathrow'a uçmaya devam etmelerini sağlamak niyetinde.

İşçi Partisi insanların tatile gitme hakkını savunuyormuş da o yüzden havaalanının genişletilmesini istiyormuş gibi numara yapabiliyor ki tehlikeli olan bu.

Havayolu ulaşımının azaltılması lazım ama bu sadece zenginlerin uçabileceği fiyatlar aracılığıyla adaletsizliği arttırarak yapılmamalı. Kısa mesafe uçuşlar demiryollarına yatırım yapılarak azaltılırken uzun mesafe uçuşlar herkes için eşit şekilde azaltılmalı.

Kasırgalar

Kitabınızda 2005'de New Orleans'ı yerle bir eden Katrina kasırgasından bahsetmişsiniz.

Katrina bir sorunu ortaya koydu- hükümetlerin iklim değişiminin sonuçlarıyla baş etmekteki isteksizlikleri ve yetersizliklerini gösterdi.

Katrina kasırgası zengin ülkelerde iklim değişiminin ne anlama gelebileceğini gösterdi. Katrina iklim değişimi olmadan da meydana gelebilirdi ama küresel ısınma gelecekte daha çok Katrina'ların olması demek.

Katrina sürpriz değildi. Herkes toprağın çökmesi ve deniz seviyesinin yükselmesi yüzünden bir sorun olduğunun farkındaydı.

Louisiana Devlet Üniversitesindeki bilim insanları, sel bariyerleri için ve toprağın kuruyup, çökmesine neden olan, sulak alanlardaki kum ve çamur birikintilerinin yeniden doldurulması için önlemler planlamışlardı.

Bu önlemlerin tahmini maliyeti 14 milyar dolardı - Irak savaşının altı haftalık maliyeti. Hükümet bu parayı vermedi.

Katrina vurduğunda Vali halkı tahliye etmedi çünkü otel sektörü baskı yapıyordu - tahliye yapılsa bu oteller milyonlarca dolar kaybedeceklerdi.

Neoliberal politikalar insanları fırtınadan korumak için alınmış olması gereken temel önlemlerin alınmamasına neden oldu.

George Bush'un Katrina sonrasında en büyük sorunu hükümetin bir şeyin gelmekte olduğunu bildiği halde hiçbir şey yapmadığı gerçeğini saklayabilmekti. ABD basınındaki ırkçılık dalgası suçu kasırganın kurbanlarına atmaya çalıştı.

Burma ve Bangladeş'teki son kasırgalar gelmekte olan hakkında yeni ipuçları verdi. Burma'da olanlardan sonra insanların sel ve fırtınaya karşı daha iyi koruyucu önlemler istiyoruz demesi lazım. Ama uzun vadeli soruna bakmak yerine herkes kısa vadeli göçmenler sorununa bakıyor.

Uluslararası şirketler

İş dünyasının etkisi, iklim değişimine karşı mücadelede bir engel. Eğer şirketler yenienebilir enerjiden kâr edebilseler bu durum değişemez mi?

Dünya zenginlere ait neden onu yok etsinler diye düşünebilirsiniz? Ani iklim değişimi sistem dönüştürülmeden de mümkün ama bu pek olası değil.

Dünyanın en büyük on şirketinin altısı petrol, üçü de araba şirketi. İklim değişimine karşı ciddi önlemler bunlar için ölüm demek.

Petrol şirketlerinin gücü sadece paraları olduğundan değil. Bir dizi sosyal ve politik ilişki içinde kilitli durumdalar, örneğin ticaret yollarının kontrolü, politikacılarla bağlantılar ve dağıtım ağları. Araba sanayi de aynı.

İş dünyasında bir bölünme var. Bazı şirketler iklim değişimiyle mücadeleden para kazanılabileceğini görüyor. Ancak iklim değişimine karşı adımlar en güçlü şirketlerin kârlarını tehdit ediyor.

Yenilenebilir enerji önemli bir büyüme alanı olma potansiyeline sahip. Ancak kısa vadede daha pahalı - tesislerin yapılması, yatırım gerekiyor.

Petrol ve araba sanayilerinin fabrikaları hâlihazırda kurulu. Dönüşüm yapmak bunları ıskartaya çıkarıp yenilerini için sıfırdan başlamak demek. Sorunu çözmek için kar güdüsüne güvenemeyiz.

Aşağıdan bir hareket

Kitabınız hükümetin yatırımlar yapmasını ve iş dünyasını düzenlemesi ve denetlemesini savunuyor. Bunun önündeki engeller neler?

İklim değişiminin yarattığı tehdit o kadar büyük ki büyük çaplı bir program ve devlet yatırımları gerekiyor. Ama bu neoliberal ideolojiye ters bir fikir - çünkü neoliberalizme göre özel olan iyidir kamuya ait olan kötüdür.

İklim değişimine karşı devlet yatırımları ve düzenlemeleri, bu ideolojiye meydan okumak demek. Sonuç bunun yerine çoğu hükümetin piyasa araçlarını kullanarak önlem almaya çalışması, mesela karbon ticareti.

Halk hükümetin gezegeni kurtarmak için müdahale ettiğini görürse başka sorular sormaya başlar. Neden sağlık sistemini kurtarmak için de müdahale etmiyor? İş dünyası insanların böyle sorular sormasını istemez.

İklim değişimi küresel bir sorun ve küresel bir çözüme ihtiyaç var. Ama hükümetler ve şirketler işbirliği temelinde değil rekabet temelinde çalışıyorlar. İklim değişimiyle baş etmek, bununla baş etmek demek.

İklim değişimine karşı mücadele

İklim değişimini durdurmak için ne yapmalıyız?

Ani iklim değişimini durduracak teknolojiye şu an sahibiz. Gezegenimizi rüzgar çiftlikleri ve güneş panelleriyle kaplamalı, büyük çaplı kamu yatırımları başlatmalıyız.

Bütün yeni yapılan evler çatısında güneş paneliyle yapılabilir ve devlet bunun parasını karşılayabilir.

İklim değişimini durdurmak basit bir iş değil. Ama sıradan insanların eylemleri geçmişte büyük değişimler yarattı - sömürgeciliğe son verilmesinden İngiltere'de sosyal devletin tesisine kadar.

Bize iklim değişimini durdurmak için sıradan insanların fedakarlık yapması gerekeceği söyleniyor. Ama asıl mesele daha az kaynak kullanmak değil kullanılan kaynakların değiştirilmesi. Şu anda işlerin yürüyüş şeklini değiştiremeyeceğimizi kabul edersek o zaman fedakarlık yapmamız gerektiği sonucuna ulaşırız.

Asıl sorun insanların işlerin yapılış şeklini değiştiremeyeceklerini düşünmesi. Bence buna en iyi cevap İkinci Dünya Savaşı. Bütün önemli ülkeler ekonomilerini savaşa göre değiştirdiler.

Şimdi biz de ekonomiyi aynı şekilde değiştirmeliyiz - ama bu sefer mümkün olduğunca çok insan öldürmek için değil tersine mümkün olduğunca çok insanı kurtarmak için yapmalıyız bunu.

O deneyim politik irade mevcut olduğunda neler yapılabildiğini gösteriyor. Şimdi eksik olan bu politik irade.

Biz hükümetleri buna mecbur bırakacak kitlesel bir hareket inşa etmezsek hükümetler iklim değişimini durdurmak için gerekli önlemleri almayacaklar. Bu sadece çevre hareketi için söz konusu değil.

Daha iyi bir dünya için savaş karşıtı hareket ve küreselleşme karşıtı hareket de dahil olmak üzere bütün hareketleri inşa etmeliyiz.

Önümüzde iki seçenek var. Zenginlerin ve iktidar sahiplerinin sorunu tepeden çözmesini bekleyebiliriz. Ya da değişimi zorlaması ve toplumu başka türlü idare etmesi için gezegen çapında sıradan insanlara yönelebiliriz.

Sıradan insanlar dünyayı daha önce değiştirdiler - gene yapabilirler.

Marksizmi öğrenmek gerçekten zor mu?

Can Irmak Özinanır

Dünyayı değiştirmek isteyen bir çok aktivist bu konuda kaygılıdır, marksizmi nasıl öğreneceğim? Kapital'in tek bir cildini görmek bile insanın gözünü korkutabilir. Marksizmin anlaşılması çok zor bir uzmanlık alanı, başlı başına kendi uzmanlarını yaratan bir bilim olduğu yönünde yaygın bir görüş vardır. Bir kitapçıya girdiğinizde marksizm üzerine tartışmalar yürüten yüzlerce kitap görebilir ve hepsini hatmetmeden marksist olamayacağınızı düşünebilirsiniz.

Oysa marksizm bir akademik çaba ya da anlaşılmaz bir bilim değildir. Tüm öncüllerini yaşadığımız hayatın tam da kendisinden alan bir teori, bir eylem kılavuzudur. Ne Marx, ne Engels, ne de Lenin ve Troçki, sadece çok zeki insanlar oldukları için dünyayı doğru kavramamışlardır, hepsinin zaman zaman yaptıkları hatalar olduğu gibi, çok zeki olup da dünyayı doğru yorumlayamayan bir sürü düşünür, yazar vs. de vardır. Marksizmin gücü temelinde praksisin, yani eylemle teorinin birliğinin yer almasındadır. Yukarıda saydığımız bütün isimler ilk önce topluma, içinde yaşadığımız gerçekliğe, üretim ilişkilerine, yaşadıkları dönemin işçi sınıfı hareketlerine bakmışlar ve bundan sonuçlar çıkartmışlardır.

Bu sebeple, "neden işçi sınıfı?", "artık-değer nedir?, "sosyalistler neden milliyetçi olamazlar?", "neden ezilenlerin yanında olmalıyız?", "niçin devrimci bir partiye ihtiyacımız var?" gibi soruların cevaplarını anlamak zor değildir. Bunun için ezilenlerin mücadelesinin tarihine ve bizzat kendi hayatımıza bakmak yeterlidir.

Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın kurucusu Tony Cliff "marksizm üzerine ciddi şekilde çalışmak gerekir" diyor. Cliff bu konuda tamamen haklı. Okumak ve bu birikime yaslanarak dünyayı anlamaya çalışmak gerekir. Marksizmin temel kavramlarını öğrendiğimizde ve bunu mücadele içinde sınadığımızdaysa, bunu yapmak çok kolaydır.

Dünyayı anlamak için bir rehber olarak marksizm

Chris Harman'ın yazdığı **Marksizme Giriş** kitabı bize bu konuda önemli bir pencere açıyor. Bu kitapta marksizmin temel kavramları kolay okunur bir şekilde önümüze seriliyor. Marx'ın ekonomik analizinin temeli, işçi sınıfını neden özne olarak gördüğü, kapitalizmin neden krizlere girdiği, savaşların neden çıktığını bu kitabı okuyarak anlamak mümkün hale geliyor. Bu sayede her tartışmada kullanabileceğiniz argümanlar daha da önemlisi argüman üretebilecek, karşılaştığınız sorunları doğru bir perspektiften çözümleyebilecek bir düşünce sistematiği kazanabilirsiniz. Marksizm aslında kimseye uzmanlar tarafından öğretilmez, bu kitapta bunu net bir şekilde görebilirsiniz. Dünyayı değiştirmek isteyen herkesin mutlaka okuması gereken bir kitap.

Bu kitapla birlikte marksizmin dünyaya bakışını anlamayı kolaylaştıracak başka kitaplar da mevcut. Aşağıda bu kitapları kısaca tanıtacağız. Marksizmi öğrenmenin galiba tek bir yolu var: Okumak ve mücadeleye devam etmek!

Mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesi gerek

Bir yanda büyük zenginlik diğer yanda dizboyu yoksulluk. Silahlanma, savaşlar, ulus-devletlerin vahşi dünyası. İnsan hayatını belirleyen küresel mali dalgalanmalar. Irkçılık. Yabancılaşma ve mutsuz. Bütün bunların bir açıklaması olmalı demişti Marks bundan 170 yıl önce. Ve dünyayı anlamak, değiştirmek için iyi bir yöntemi yarattı. Marks'ın penceresinden bakıldığında her şey yerli yerine oturuyor.

Marksizm ve marksist gelenek hakkında kolay okunur, anlaşılır vedünyayı değiştirmek için bir silah olan kitaplar...

İran'da Devrim ve Karşı-devrim Phill Marshall ● **Varşova Gettosu Direniyor** Marek Edelman ● **Küba, Castro, sosyalizm** Mike Gonzalez ● **DNA Doktrini** R.D. Lewontin ● **İnsan Doğası Sosyalizme Engel mi?** John Molyneux ● Lenin 1 **Partinin İnşası** Tony Cliff ● Lenin 2 **Bütün İktidar Sovyetlere** T. Cliff ● Lenin 3 **Kuşatılmış Devrim** T. Cliff ● Lenin 4 **Bolşevikler ve Dünya Devrimi** T. Cliff ● **Rosa Luksemburg** T. Cliff - **Boykot Üzerine** V.I. Lenin ● **Endonezya Devrimi** Ş. Işıldak, C. Bambery, T. Cliff ● **Küreselleşme ve Direniş** C. Harman, P. Morgan, R. Margulies

Z YAYINLARI

Satış noktaları:
İstanbul Avrupa Yakası, İstiklal Cad. Bekar Sk. 16-2, Beyoğlu
İstanbul Anadolu Yakası, Nailbey Sk, 9-15, Kadıköy
E-iletişim: sosyalistisci@gmail.com

Gerçek Marksist Gelenek Nedir?

John Molyneux, Z Yayınları

Molyneux, marksizmin bugüne kadar çeşitli biçimlerde bozulmuş bütün hallerine karşı çıkarak, Marx, Engels, Lenin, Troçki ve Luxemburg'a yaslanan gerçek marksist geleneği öne çıkarıyor. Rusya'daki devrimden sonra bir karşı-devrimle iktidarı ele geçiren, baskıcı ve milliyetçi bir anlayışı sosyalizm olarak yutturmaya çalışan stalinizme, işçi sınıfı yerine köylülüğü devrimci bir özne olarak kurgulayan ve stalinizmin başka bir versiyonunu yürürlüğe koyan maoizme, sosyalizmin bir avuç gerillanın eylemiyle kurulabileceğini savunan, üçüncü dünya milliyetçisi castroculuğa ve parlamento yoluyla iktidarın ele geçirilmesini savunan reformizme meydan okuyor ve işçi sınıfının iktidarda olmadığı "sosyalizm" adı verilen rejimlerin sosyalist değil devlet kapitalisti rejimler olduğunu ortaya koyuyor.

Troçki'nin Marksizmi

Duncan Hallas, Z Yayınları

Troçki'nin, marksist gelenek içindeki yeri nedir? Hallas'ın bu kitabında, Troçki'nin sürekli devrim teorisi, stalinizme karşı marksizmi ve bolşevizmi savunarak verdiği mücadele anlatılıyor. Stalinizmin dayatmaları ve ihanetleri sonucu yenilgiye uğrayan İspanya, Çin devrimleri konusunda Troçki'nin yaptığı saptamalar ve Almanya'da faşizmin yükselişine karşı öne sürdüğü birleşik cephe tezi ayrıntılı bir şekilde anlatıldığı gibi, Troçki'nin yaptığı yanlış değerlendirmeler ve hatalara da kitapta yer veriliyor. Troçkist hareketin temel bölünmelerinin ne anlam taşıdığını ortaya koyuyor. Hallas, Troçki'nin eserlerinden bir çok alıntı yaparak Troçki ve troçkizmi öğrenmek isteyenlere iyi bir kaynak yaratmış.

Komünist Manifesto,
Marx ve Engels

Marx ve Engels tarafından Komünist Birlik'in kuruluşu sırasında kaleme alınan bu kısa program, marksizmi anlamak için en temel metinlerden birisidir. 1848'de yazılan Manifesto'yu okurken içindeki saptamaların güncelliği karşısında şaşırıp kalacaksınız. İşçi sınıfının devrimci rolü, enternasyonalim ve sermayenin yayılma güdüsü kitapta çok net bir şekilde ortaya konuluyor.

Marksizm ve Ulusal Sorun
Alex Callinicos
Sosyalist İşçi Yayınları

Kendilerini enternasyonalizm üzerinden tanımlayan marksistler, ulusların ezilmesi üzerine nasıl bir tavır alırlar? Ezilen ulus milliyetçiliği ile ezen ulus milliyetçiliği aynı mıdır? Callinicos, bu broşürde sosyalistlerin neden ezilen ulusların mücadelesini desteklemesi gerektiğini, bu mücadeleyi vermeyenlerin neden enternasyonalist olamayacağını anlatıyor. Broşürde ayrıca Komintern'in II.Kongresi'nde kabul edilen "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Üzerine Tezler" de yer alıyor.

Troçki
Doğan Tarkan
Z Yayınları

Gazetemiz yazarı Doğan Tarkan, bu kısa broşürde büyük devrimcinin yaşamını özetliyor ve Troçki'nin politik çizgisini tarihsel bir süreç içine yerleştirerek anlatıyor. Troçki'nin düşüncesine bir giriş yapmak için okunması gereken bir broşür.

Parti ve Sınıf
Chris Harman,
Z Yayınları

Harman, parti ve işçi sınıfı üzerine marksizm içinde yapılan tartışmaları özetliyor ve neden bir devrimci partiye ihtiyacımız olduğunu anlatıyor. Lenin ve Gramsci'nin parti anlayışları ile Luxemburg ve Troçki'nin görüşlerini aktararak devrimci partinin nasıl olması gerektiğini tartışıyor.

5 Haziran, Perşembe
Saat - 19.00
toplantı
Stalinizm leninizmin devamı mı?
DSİP Kadıköy Büro

6 Haziran, Cuma
Saat: 17.00
toplantı
Kemalizm, stalinizm, Türkiye solu DSİP **üniversite birimi**
Karakedi: İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, 16/2, Beyoğlu

6 Haziran, Cuma
Saat: 19.30
Karakedi saat: 19.30
toplantı
AKP'nin karakteri - bugünlerde neler oluyor?
DSİP lise birimi
Karakedi: İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, 16/2, Beyoğlu

7 Haziran, Cumartesi
Saat: 13.00
eylem
Lambda kapatılma davası basın açıklaması
Taksim Tramvay Durağı

7 Haziran, Cumartesi
Saat: 17.00
toplantı
DurDe 301'e karşı eylem forumu
Tütün Deposu: Lüleci Hendek Caddesi No:12, Tophane-İstanbul

7 Haziran, Cumartesi
Saat: 15.00
toplantı
Irak Vietnam'ın Arapçasıdır 68'den günümüze savaş karşıtı hareket
Konuşmacılar: **Bülent Aydın, Arife Köse**
Ahmet Piriştine Kültür Merkezi, Konak, **İzmir**
BAK toplantısı

8 Haziran, Pazar
Saat: 17.00
toplantı
Darbeye karşı acil demokrasi
Ayhan Bilgen, Baskın Oran, Hasip Kaplan, Mehmet Bekaroğlu, Turgay Oğur, Doğan Tarkan
Mülkiyeliler Birliği: Konur Sokak, No: 1, **Ankara**

16 Haziran, Pazartesi
Tuzla ile dayanışma

Küresel BAK aktivistleri İncirlik Üssü'ne gidiyor

"Savaşa hayır! İncirlik Üssü kapatılsın"

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (Küresel BAK) Bakanlar Kurulu'nun ABD'ye İncirlik Üssü'nün kullanımıyla ilgili vereceği bir yıllık izni kamuoyunun gündemine taşımak ve teşhir etmek için Adana'da İncirlik Üssü önünde eyleme hazırlanıyor.

İncirlik Üssü ABD'nin bölgedeki en büyük lojistik destek üslerinin başında geliyor. Irak işgalinde baş rol oynuyor. İncirlik'ten kalkan uçaklar Irak'taki katliama asker ve mühimmat taşıyor. Irak'ta savaşan ABD askerleri İncirlik üzerinden rotasyona tabi tutuşuyor.

Üstelik İncirlik Üssü geçtiğimiz yenilendi.

Hükümetin ABD'ye Gizli Kararname'yle kullanım hakkı verdiği İncirlik Üssü'nün bir buçuk milyon Iraklıyı öldüren işgalde oynadığı rolü ve savaşı teşhir etmek isteyen tüm aktivistler bu eyleme katılmalıdır.

İncirlik Üssü önündeki eylemden sonra Adana'da üslerle ilgili bir uluslar arası forum gerçekleşecek.

"Askeri Üslere Karşı Uluslararası Forum" Program:

12.00 "İncirlik Kapatılsın" Basın Açıklaması
(Yer: Adana İncirlik Üssü kapısında)

13.30 Askeri Üslere Karsı Uluslararası Forum
Konuşmacılar: Kyriakos Kiliaris
(Kıbrıs Savası Durdurun Koalisyonu)
Murat Kanatlı (Kıbrıs Savaşı Durdurun Koalisyonu)
Sotirios Kontogiannis
(Yunanistan Savaşı Durdurun Koalisyonu)
Nilüfer Uğur Dalay (Küresel BAK)

(Yer: Adana Eczacı Odası - Reşatbey Mahallesi)
İrtibat : 05362196341

1 Haziran'da on binlerce insan haykırdı:

"Artık yeter! Çözüm istiyoruz"

Foto: Emre Tüngü

1 Haziran'da Barış Meclisi'nin düzenlediği ve çok sayıda kurum, parti, emek örgütü ve inisiyatifin destek verdiği miting başarıyla tamamlandı. Mitinge on binlerce insan, barış sloganlarıyla katıldı.

Sabahın erken saatlerinde buluşma noktasına Mardin, Iğdır, Diyarbakır, İzmir, Ankara ve Bursa gibi çok sayıda şehirden otobüslerle gelen savaş karşıtları mitingin başından sonuna kadar coşkulu sloganlar attı.

Hiçbir kurumun kendi bayrağını ve flamalarını açmaması mitingden önce yapılan toplantılarda karar bağlanmıştı. Bu karar esas olarak uyulması da mitingin başarılarından birisi. Birkaç küçük grup dışında tüm kurumlar ortak sloganlar atarak yürüdüler, ortak bir coşkuyu paylaştılar, kortej sıralamalarıyla uğraşmadılar.

Mitingden önce hazırlanan 20 bin döviz yürüyüş sırasında dağıtıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Ölüm değil çözüm", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Barış hemen şimdi", "Hiç kimse asker doğmaz" ve "DTP halktır, kapatılamaz" sloganları atıldı.

Miting alanında Murat Çelikkan Tertip Komitesi başkanı olarak açılış konuşması yaptı. Murat Çelikkan konuşmasında halkların kardeşliğinin önemini vurguladı.

Barış Meclisi adına ise Ayhan Bilgen konuşma yaptı. Ayhan Bilgen Barış Meclisi'nin Kürt sorununda çözüm için diyalog çağrısını bir kez daha tekrarladı.

Ayhan Bilgen'nin ardından iki genç Türkçe ve Kürtçe nasıl barış içinde yaşamak istediklerini açıkladıkları bir konuşma yaptılar. Konuşmalardan sonra türküler ve sloganlarla miting devam etti.

1 Haziran mitingi barış yönünde atılan çok güçlü bir adım oldu. Kadıköy meydanlarından Kürtçe ve Türkçe barış ve çözüm çağrısı yapan sloganları on binlerce savaş karşıtı hep bir ağızdan haykırdı.

Savaş isteyenlere çözüm isteyenlerin gücünün azımsanmaması gerektiğini gösterdi. Mitingdeki ezici Kürt katılımı ise Kürt halkının ayakta olduğunu, dimdik olduğunu kadın, çocuk, genç tüm Kürtlerin barış istediğini bir kez daha kanıtladı.

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe!

7 Haziran'da 301'e hayır forumu

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi Haziran 2007'den beri "301 Kaldırılsın, Irkçılar Yargılansın!" başlığıyla bir kampanya yürütüyor. Şimdi kampanyanın son ayağında büyük bir etkinlik düzenleni- yor.

● Geniş katılımlı bir tartışma forumu (301, milliyetçilik, darbe ve özgürlükler)

● Kısa belgesel film gösterimi

● Kardeş Türküler'den Vedat Yıldırım ve arkadaşlarından dinleti. Keops dinletisi yapılacak.

DurDe çağrısında "*Foruma, bugüne dek DurDe'ye destek veren, anılan çerçevede fikrini söylemek isteyen, 301'den, ırkçı iklimden, darbe tehditlerinden bunalan herkesi bekliyoruz. Sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız*" deniliyor.

Kampanyaya destek veren ve bir kısmı etkinliğe katılacak olan kişiler şunlar:

Ahmet İnsel, Ahmet Türk, Ali Bayramoğlu, Ayhan Bilgen, Ayşe Buğra, Ayşe Hür, Ayşe Kadıoğlu, Baskın Oran, Bülent Somay, Cengiz Alğan, Deniz Türkali, Doğan Tarkan, Elif Şafak, Eren Keskin, Ergin Cinmen, Etyen Mahçupyan, Ferhat Kentel, Fethiye Çetin, Funda Ata, Hakan Tahmaz, Harun Tekin, Hilal Kaplan, Kerem Kabadayı, Mahir Günşıray, Mehmet Güleryüz, Mehmet Ali Alabora, Metin Boran, Murat Belge, Musa Çam, Mustafa Alabora, Orhan Alkaya, Osman Kavala, Ömer Madra, Ömer Laçiner, Pelin Batu, Ragıp İncesağır, Roni Margulies, Sebahat Tuncel, Selim Deringil, Sinan Özbek, Şevval Sam, Tayfun Mater, Turgay Oğur, Turgut Tarhanlı, Ufuk Uras, Ümit Şahin, Yıldız Ramazanoğlu, Yıldıray Oğur, Yıldız Önen, Zeynep Tanbay.

301'e, darbeye, çetelere, y-muhtıralara, e-muhtıralara Dur De!

Tütün Deposu
Lüleci Hendek Caddesi
No: 12 Tophane
İletişim: 0535 885 76 15

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 360 Topkapı, İstanbul ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Fakirlerin, kadınların, gençlerin, hiçe sayılanların sesini kim duyuracak?

Yerel seçimlerde mahalleden meclise

AKP'nin kapatma davası hızla sürüyor. Neredeyse tüm yorumcular, dış basın, uluslararası kredilendirme kuruluşları AKP'nin kapatılacağı konusunda hem fikir. 70'ten fazla yöneticisine siyasi yasak gelmesi nedeniyle kısmi bir seçime gidilebilir. Şimdi bir çok köşe yazarı 2009 Mart'ında gerçekleşecek yerel seçimlerle kısmi seçimlerin hükümet tarafından birleştirilebileceğini, hatta geçen yaz olduğu gibi baskın bir seçimle karşılaşabileceğimizi söylüyor.

Baskın olsun ya da vaktinde gerçekleşsin, Türkiye'de Kemalist azınlığın yarattığı rejim bunalımı derinleşirken yerel seçimlerin önem kazandığı açık.

E-muhtıralar ve yargı darbeleriyle yıkılmak istenen AKP yerel seçimleri bir güven oylamasına dönüştürmek, elindeki yerel yönetimleri korumak ve yenilerini eklemek istiyor. Karşısında ise batan bir CHP ve kenarda sırasını bekleyen MHP duruyor. Rejimin bekçileri AKP'yi bin bir taktikle devirmeye çalışırken rejim mağduru işçileri, azınlıkları, kadınları, gençleri, eşcinselleri, Alevileri birleştirebilecek bir parti yok. Kıyasıya savaşan güçler iş ekonomiye gelince aralarındaki farklılıkları hızla kenara koymayı ve yeni-liberal programda buluşmayı kolayca beceriyor.

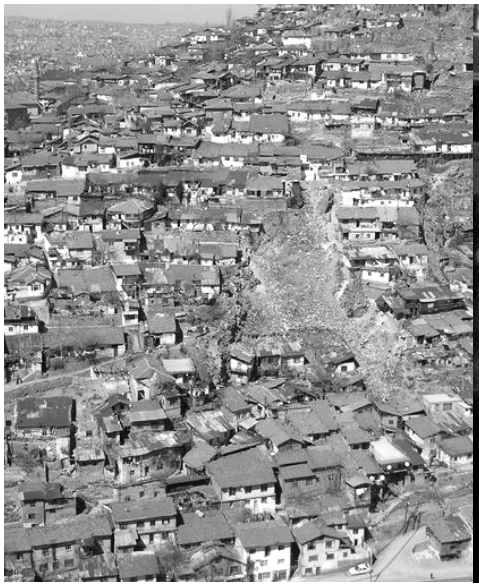

Aynı şehirden iki mahalle, zenginler için kolay, fakirler için berbat bir yaşam, bunu değiştirmeliyiz.

Darbe, Kürt sorunu, türban, laiklik, yoksulluk gibi genel sorunlarda emekçi sınıfların talep, arzu ve çıkarlarından söz edilmezken şehrimizde, mahallemizde, sokağımızda büyük bir talan sürüyor.

Kaldırımlar, yollar ayda bir kazılıp yeniden yapılıyor. Yeşil alanlar yok ediliyor. Sokaklar otoparka dönüştürülüyor. Okullar satılıyor. Sağlık ocakları kapatılıyor. Bir çok bölgede alt yapıya on yıllardır yatırım yapılmadığı için lağım suyuyla temiz su birbirine karışıyor. En son Aksaray'da olduğu gibi salgınlar binlerce insanı hasta ediyor.

Devlet kurumları, köprüler, statlar ışıl ışıl aydınlatılırken sokaklar "tasarruf" adı altında karanlığa teslim ediliyor. Karanlık sokaklarda kadınlar tecavüze uğruyor, eşcinseller dövülüyor.

Şehir yaşamı paranın hızla dolaşması için örgütlenmiş. Toplu taşımacılığa yatırım yapılmıyor. Milyonlarca arabanın her gün trafiğe çıktığı şehirler karbondioksit yuvalarına dönüştü. Bir yerden bir yere ulaşmak saatlerce sürüyor. Üstelik insanlık dışı koşullarda. Her gün şehir içi trafiğin artan hızı nedeniyle kazalar oluyor, yayalar ölüyor.

Sakatlara, çocuk arabası taşıyan ailelere yaşama hakkı tanımayan 40 cmlik kaldırımlar yapmaya kim karar veriyor? Mahallemizi bir sabah koca bir şantiyeye dönüştüren kimler? Kamu çıkarlarını kim savunuyor? Yerel yönetimlere ödediğimiz vergiler, hükümet tarafından verilen bütçeler nereye harcanıyor?

Birbirleriyle kıyasıya savaşan AKP ve CHP'liler belediye meclislerinde uyum içinde çalışıyor. Zenginlerden yana kararları elbirliğiyle alıyor ve uyguluyorlar.

5 yılda bir gerçekleşen yerel seçimlerde işbaşına gelen belediye başkanları, yönetimleri, belediye meclisi üyelikleri, muhtarlıklar kamu denetimine açık değil. Tüm kararlar kapalı kapılar ardında veriliyor. Bütün bunları düzeltmek gerek. Rejimin mağdurlarının, şehir hayatının dışlanmışlarının, fakirlerin çıkarlarını savunacak bir ses gerek. Sokağımız, mahallemiz ve şehrimiz değiştirmeye başlamak için en uygun yerler.

Hem Türkiye'deki rejim krizine emekten yana çözümler üretmek hem de şehrimizde biriken onca sorunu çözmek için harekete geçmeliyiz.

Nasıl bir kampanya?

22 Temmuz 2007 seçimlerinde İstanbul 1. Bölgede Ufuk Uras ve 2. Bölge'de Baskın Oran için kampanya yürütmüş aktivistler yaklaşan yerel seçimlere hazırlanıyor.

Her iki kampanyada muazzam bir gücü açığa çıkartmış, binlerce insan gönüllü olarak öne çıkmış ve savaşa, darbelere, küresel ısınmaya, cinsiyetçiliğe, yoksulluğa karşı 110 binden fazla oy kazanmıştı. Yerel seçimlerde aynı başarıyı göstermek, aynı yoldan yürümeye devam etmek gerek.

İstanbul 1. Bölge seçim aktivistlerinin yaptığı tartışmalar sonucu ortaya çıkan Mahalleden Meclise çağrısında şöyle deniliyor:

"Türkiye çapında başlatılacak bir kampanya, tıpkı 22 Temmuz seçimlerinden önce olduğu gibi, topluma sunulan kırk katır mı, kırk satır mı ikilemi yerine doğrudan demokrasiyi, çeşitliliği, eşitliği, sivil ve özgürlükçü siyaseti, emeğin hakkını arayanların, yoksulların ve ezilenlerin birliğini savunarak önemli bir seçenek sunabilir.

Adaylarını ön seçimlerle, gençler ve kadınların öne çıktığı ve doğrudan demokrasiye uygun bir yöntemle belirleyecek bir kampanya, mücadeleci ve dirençli bir kampanya olacaktır.

Bizler, "Mahalleden Meclise!" diyerek çeşitliliğini zenginliği olarak gören birleşik bir mücadeleyle, bazı yerellerde, belediye başkanlıklarının dahi kazanabileceğini ve birçok belediyede, belediye meclis üyesi ve çok sayıda mahallede de muhtar adaylarımızın seçilebileceğini ve böylece yerel ölçekte de yeni bir "ufuk" açabileceğimizi düşünüyoruz."

Siz de yeni bir ufuk açmaktan yanaysanız **mahallede.meclise.org**'a uğrayın ya da **(0536) 8888367**'yi arayın.

- Özel otomobillere ve trafiğe hayır! Toplu taşımacılığa daha fazla kaynak ayrılmasını, büyükşehirlere metro ağı istiyoruz. Yaya hakları tanınsın!
- Betonlaştırmaya hayır! Daha fazla yeşil alan istiyoruz. Her mahalleye çocuk parkı yapılsın!
- Çevre kirliliğine hayır! Fabrikalar denetlensin, arıtma tesisleri kurulsun ve koruyucu önlemler yerine getirilsin!
- Her mahalleye bir sağlık ocağı kurulsun, belediye yoksullara ücretsiz sağlık hizmeti ve ilaç yardımı yapsın!
- Belediye yönetiminin tüm kararları ve gerekçeleri halka açıklansın! Mali şeffaflık kuralları uygulansın!
- Ortak kullanım alanlarına ait kararlara emek ve meslek örgütleri ortak edilsin!
- Bir an önce konutlar depreme dayanıklı hale getirilsin ve ısı yalıtımları yapılsın!
- Yerel yönetimler tüm vatandaşlara eşit hizmet götürsün!

yerel demokrasi, şeffaflık, katılım, sürekli hizmet, fırsat eşitliği, çeşitlilik, barış, kardeşlik, hoşgörü, sürdürülebilir gelişme, yerel miras ve zenginlikleri sahiplenme, toplumcu belediyecilik, yerel ölçekte üretim ve tüketimi düzenleme gücü, emeğe saygı, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, engellilere, eşcinsellere, ezilmişlere, dışlanmışlara, farklı etnik gruplara... herkese söz hakkı!